

A. M. N. MUSEUM
HÍRLAP OSZTÁLY

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 3. SZÁM

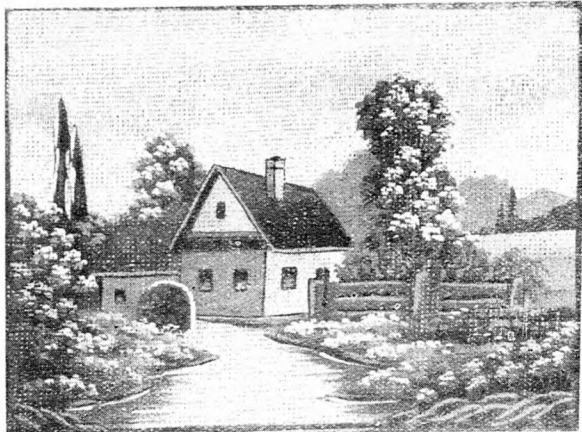
SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 JANUAR 20

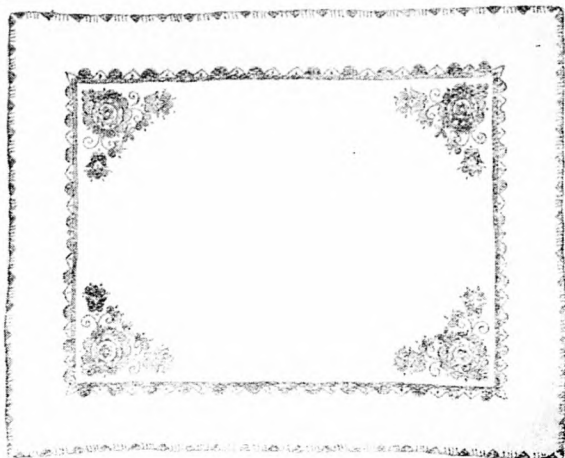

FOTO: VADAS ERNŐ

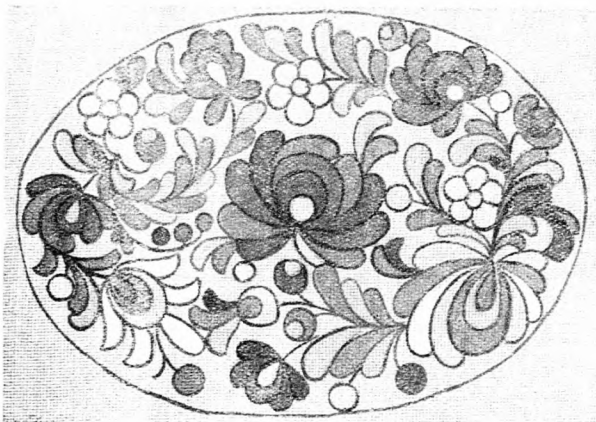
RAHÓ LÁTKÉPE

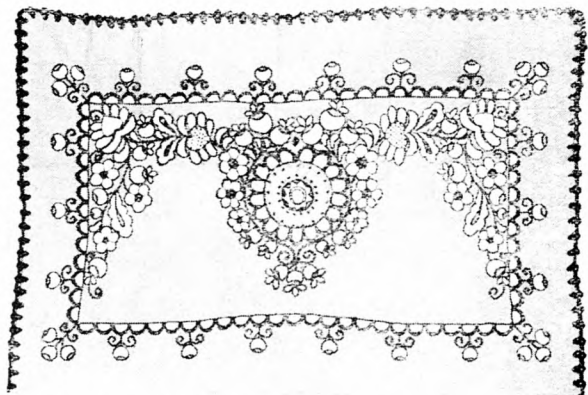
Falusi tájkép. Penelop-anyagra előfestve, 23 × 30 cm méretben P 2.20, 30 × 40 cm méretben P 4.50. Kidalgozásához szükséges kis matringos berliner fonál 18 fillér. Fonátrendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük.

Fehér vagy színes pamutvászonra előrajzolt terítő 40 × 40 cm, szintartó fonállal együtt P 3.—. 40 × 50 cm P 3.50, 30 × 40 cm P 2.20

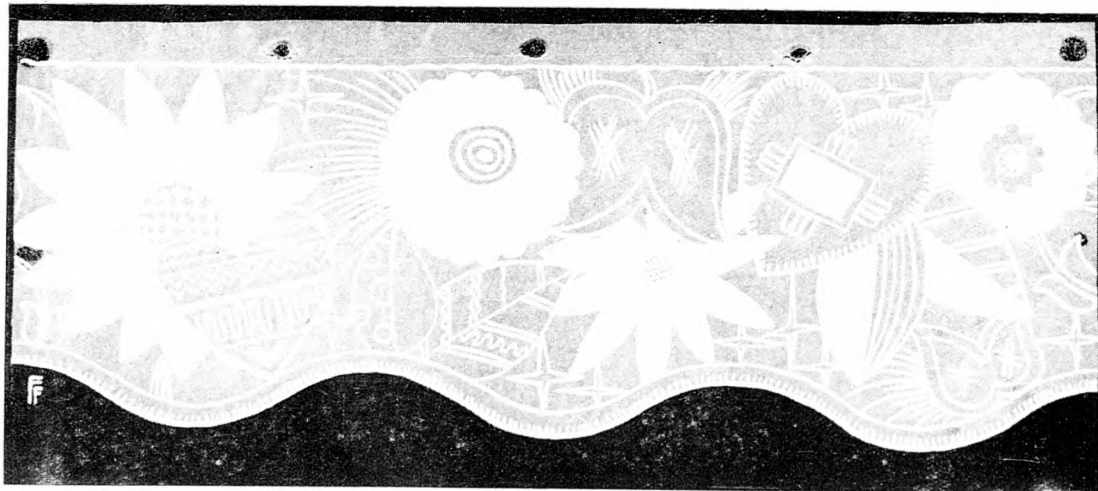

Gobelin-párna penelopra előfestve, 34 × 48 cm méretben P 2.50. Kidalgozásához kis matringos berliner fonál matringja 18 fillér.

Torockói párna 40 × 60 cm méretben, kézimunkavászonra előrajzolva és megkezdve, szintartó fonállal együtt P 11.80.

A kézimunkák a Muskáli Kéz-
z munkabólban kaphatók.

Tüllcsik. Ekrészinű tüllre előrajzolva, 20 cm szélességben, a kidalgozásához szükséges fonállal együtt métere P 5.—

Budapesti, IV, Régi posta-u. 12
Vagy Szeged, Karász-u. 3

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

BUDAPEST, 1942 JANUAR 20

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk számla: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Szlovákiában egész évre 198 Ks., fél évre 99 Ks., negyed
évre 49.50 Ks. Amerikában: 1 évre 44, fél évre 22 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁMA: 18—73—42
FIOKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVÁR, KISMESTER-UTCA 11, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, SZEGEDI SZÓLÓK 62, ÚJVIDEK, BEM-UTCA 8, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13 ÉS MAROSVASARHELY, II.-UTCA 8

PAPP JENŐ

Kitárt kapu

Négy évvel ezelőtt vetettük fel a házassági kölcsönök ügyét. A törvény most már itt van, megjelent a végrehajtási utasítás is és ez év január elsejétől kezdve a középszály és a nép szegény szerelmesei előtt megnyílt a házasság kapuja. Kissé lassan mozogtunk. De ha közben nincs háború, sokkal előbb tető alá került volna ez az első segítség. Mert azzal az államhatalom is tisztában van, hogy az ezerpengős házassági kölcsönrel csak a kaput tártuk ki. Akár ingóságokban, akár készpénzben veszik igénybe a fiatalok ezt az első segínyt, ezzel csak a belépőjegyet váltják meg a házasság nagy útjára. Igen enyhé és tapintatos a visszafizetés is: havi egy százalék, tehát ezer pengő után havi tíz pengő. Ezt is csak a házasság után követhető éven kell megkezdeni s ha megszületik a gyerek, a kölcsön összegéből törölnek tíz százalékot. A második gyerek után húsz, a harmadik után harminc százalékot engednek el, a negyedik gyerek után pedig semmit se kell visszafizetni. Az is helyes, hogy csak azok kaphatnak, akinek havi jövedelme nem haladja meg a háromszáz pengőt, bár itt el lehetett volna menni (ma) az ötszáz pengő minimált határig. További okos intézkedése a törvénynek, hogy csak egészséges fiatalok egybekelését mozdítja elő s a 32 éven aluliakét. Minden esetre örömmel üdvözöljük az államhatalom első lépését. A jég megtört. Nem dolgoztunk hiába. Elfogadtattuk az állammal azt a korszerű felfogást, hogy a házasság nem

csak lírai álom, hanem gazdasági alulkaulat is. Sőt annál is sokkal több, ha egészséges utódokkal ajándékozza meg a nemzetet: a népi létfenntartás, a szaporodás, a sokasodás, az erősödés és felemelkedés alapja. A nemzet nagyságának magja s minden boldogulás, előretörés és hatalom kiindulópontja. Kitűnően kell megalapozni és sarkig ki kell tártatni az ifjúság előtt a házasság kapuit, mert csak az emberanyag jelentős és lendületes megnövekedése teremthet itt a Kárpátok medencéjében boldog és nagy Magyarországot. Ha rengeteg az ember, az majd terem magának ipart, kereskedelmet, művészetet, utakat, tengereket — sőt területeket is.

De hogy tovább fejlődhessünk, a kapunyitást után nem lehet abbahagyni a munkát. Először is az állam példája után valamennyi közüzem, vállalat, részvénytársaság és hatóság fel kell hogy vegye költségvetésébe az alkalmazottak kihazsítási rovatát. Sokkal fontosabb rovat ez, mint sok más „dologi” kiadás, vagy reprezentációs tétel, amelyet pedig a világért se hagynának ki. Másodsor: a tehetség és a szolgálati idő mellé oda kell iktatni egy harmadik jogcímet az előléptetésre: a gyerekek számát. Harmadsor: lakást a közülettel csak családok ember kapjon. A nőtlenség és gyermektelenség menjenek albeletbe és teremtsenek maguknak hajlékot úgy, ahogy tudnak. Negyedsor: az állam és a közületek minden apától anyai gyereket vegyenek át nevelésre és taníttatásra, amennyit a szülők felkínálnak. Ha a szülők nem bírják, majd bírja a közület. Ne járjanak foltos ruhákban a nyolcgerekes tanítók és a faluvégi zsellér ne

csapja ki 5—6 gyereket a libákkal a legelőre. A legrágább kincs kallódik el a nyomor, a tehetetlenség, a műveltség és a régi könnyelmű népi politika bünei miatt. Ötödször: ki kell stafirozni, magyarul: el kell látni gazdag kelengyével minden szegény menyasszonyt. Főképpen pedig intézményesen gondoskodni kell arról, hogy a fiatal házások meg is tudjanak élni. A diploma mellett, a mezőgazdasági, ipari, kereskedelmi, művészi rátermettség mellett a házassági okiratot egyik legfontosabb érvényesülési kellekké kell felemelni. Notabene: meg kell könnyíteni a házasságkötések okirati és származási részét is, ami igazán csak a tisztelretmélítő bürokrácia kérdése.

Egyelőre elég is ennyi a kapunyitás után. Mint látható: a házassági kölcsön valóban csak az első kapavágás e térer, mert a teendőik százaai tulongnak elénk, ha hozzákezdünk a házasság és a szaporodás valóban korszerű előmozdításához. Főlősleges az elodázást a háborúra kenni, de nem is lehet és nem is szabad, mert éppen az elvérézés, a megpróbáltatások és a nagy nemzeti küzdelmek alatt kell mindent elkövetni a jövő és az utánpótlás biztosítására. Amikor tehát a magyar családok nevében elismeréssel és reménykedve köszöntjük a házassági kölcsönök törvényes bevezetését, nyomban hozzátesszük, hogy most pedig gyereünk tovább és építsük tovább a magánéletnek ezt a fontos bástyáját, a magunk, a nép, a nemzet és valamennyiünk érdekében. Ne végezzünk fél munkát. Folytassuk, amit ilyen szépen és biztatóan megkezdünk.

IGNÁCZ RÓZSA

ELVÁLT ASSZONYOK

II.

AKINEK KÉT GYERMEKE VAN

— Anyuka? Apuka miért nem alszik ide-haza? — kérdi Jancsika, az ötéves.

— Hallgass! — kiált rá Ilus, aki már tízéves mult, — ne szomorítsd anyut!

— Anyuka szomorú azért, mert nem alszik itthon apuka? — kérdi a kicsike.

Ilus izgatottan magyaráz:

— Apuka elvált! Érted? A szülők elválnak.

— Miért válnak el? — kérdi Jancsika.

— Mert már nem szeretik egymást, tudod?

— Anyuka nem szereti apukát? — kérdi Jancsi, — akkor anyuka rossz!

Ilus mérgesen toppant:

— De buta vagy! Apuka hagyott itt minket.

— Akkor apuka a rossz! — kiáltja Jancsi eltorzult arccal s még hozzáteszi:

— Én nem akarok apuka nélkül élni! Nekem legyen apukám!

Az anyjuk sápadtan hallgatja őket a másik szobából, ahol lázasan számol. Két hónapja élnek külön. Férje százyotcvan pengő tartásdíjat fizet s neki ebből kell magát és a két gyermekét eltartania. Ha az egy-szoba-konyhás lakás bérét, villanyt, gázt és tüzelőt kifizeti, telik még krumpli-levesre és főtt tésztra is. Ő úgyszólván olyan kisétkü. Ruháiból, — még vannak — varrogat Ilusnak. Jancsi sem lázadzik még, ha női szoknyából készül a körülgombolós nadrágoeskája. De már gyümölcsöt venni nem tud. Húsrá se telik. És arról, hogy kabátot vegyen magának, szó se lehet.

Lázasan húzza át a számadást, kezdi elől-ről... Az utóbbi napokban járt már egy

kézimunkaüzletben. Kötést vállalna. Amit azért fizetnek, abból telne talán gyümölcsre, olykor. De ha egész éjjel köt, sok villanyt fogyaszt, a számla megnő. Idegesen gyűri össze a számolóécédulát. A feje zűg.

— Istenem, — sóhajt magában, — legalább a gyerekek ne gyötörnének, legalább ők ne sírnának az apjuk után!

Éjjel lázasan hánykódik az ágyában.

— Tűrnöm kellett volna? — tépelődik. —

Ha szemet hánytam volna, nem jutunk ideig. — Felül, idegesen markolássza a haját. — Nem bírtam a hazudozást, a képmutatást. Istenem, miért romlanak el a házasságok? Miért gyűlöli meg két ember egymást, aki örök szerelmet esküdött?

— Meggyűlöltem, — suttoja és reszketni kezd. Aztán hirtelen arra gondol, hogy most jobb. Most nincs hazugság többé.

A férje meg fog házasodni s ő, talán ő is férjhezmeg egyszer.

— Soha! — kiáltja egy rémült hang benne hirtelen. Fölugrik, a tükréhez siet. Szeme beesett, arca sovány, fakó. Úgy éri, sohasem talál új párra, ha a robotban úgy elcsúnyul. Jancsika hiába követeli az új, a jó apukát. Arra gondol, hogy magával kellene többet törődnie.

— De akkor nem jut a gyermekeknek! Söhajta fekszik vissza.

— Istenem, — suttoja, — tégy csodát, tedd, hogy nem esalt meg az uram, tedd, hogy azt én sohasem hánytam a szemére, tedd a lehetőleg, hogy én nem akartam bosszút állni emiatt. Vagy rendelj mellém valaki mást. Egy tiszta, hűséges embert adj mellém és a gyermekeim mellé, Istenem. Egy megértőt... Én is megértő leszek. Nem leszek bizalmatlan, nem féltékenykedem, nem kergetem a csalába az örökös féltékenységgemmel, mint az első uramat. Istenem, türelmes, hűséges, odaadó leszek...

— Soha! — kiáltja egy rémült hang benne hirtelen. Fölugrik, a tükréhez siet. Szeme beesett, arca sovány, fakó. Úgy éri, sohasem talál új párra, ha a robotban úgy elcsúnyul. Jancsika hiába követeli az új, a jó apukát. Arra gondol, hogy magával kellene többet törődnie.

— De akkor nem jut a gyermekeknek! Söhajta fekszik vissza.

— Istenem, — suttoja, — tégy csodát, tedd, hogy nem esalt meg az uram, tedd, hogy azt én sohasem hánytam a szemére, tedd a lehetőleg, hogy én nem akartam bosszút állni emiatt. Vagy rendelj mellém valaki mást. Egy tiszta, hűséges embert adj mellém és a gyermekeim mellé, Istenem. Egy megértőt... Én is megértő leszek. Nem leszek bizalmatlan, nem féltékenykedem, nem kergetem a csalába az örökös féltékenységgemmel, mint az első uramat. Istenem, türelmes, hűséges, odaadó leszek...

— De akkor nem jut a gyermekeknek! Söhajta fekszik vissza.

— Istenem, — suttoja, — tégy csodát, tedd, hogy nem esalt meg az uram, tedd, hogy azt én sohasem hánytam a szemére, tedd a lehetőleg, hogy én nem akartam bosszút állni emiatt. Vagy rendelj mellém valaki mást. Egy tiszta, hűséges embert adj mellém és a gyermekeim mellé, Istenem. Egy megértőt... Én is megértő leszek. Nem leszek bizalmatlan, nem féltékenykedem, nem kergetem a csalába az örökös féltékenységgemmel, mint az első uramat. Istenem, türelmes, hűséges, odaadó leszek...

— De akkor nem jut a gyermekeknek! Söhajta fekszik vissza.

— Istenem, — suttoja, — tégy csodát, tedd, hogy nem esalt meg az uram, tedd, hogy azt én sohasem hánytam a szemére, tedd a lehetőleg, hogy én nem akartam bosszút állni emiatt. Vagy rendelj mellém valaki mást. Egy tiszta, hűséges embert adj mellém és a gyermekeim mellé, Istenem. Egy megértőt... Én is megértő leszek. Nem leszek bizalmatlan, nem féltékenykedem, nem kergetem a csalába az örökös féltékenységgemmel, mint az első uramat. Istenem, türelmes, hűséges, odaadó leszek...

— De akkor nem jut a gyermekeknek! Söhajta fekszik vissza.

— Istenem, — suttoja, — tégy csodát, tedd, hogy nem esalt meg az uram, tedd, hogy azt én sohasem hánytam a szemére, tedd a lehetőleg, hogy én nem akartam bosszút állni emiatt. Vagy rendelj mellém valaki mást. Egy tiszta, hűséges embert adj mellém és a gyermekeim mellé, Istenem. Egy megértőt... Én is megértő leszek. Nem leszek bizalmatlan, nem féltékenykedem, nem kergetem a csalába az örökös féltékenységgemmel, mint az első uramat. Istenem, türelmes, hűséges, odaadó leszek...

— De akkor nem jut a gyermekeknek! Söhajta fekszik vissza.

— Istenem, — suttoja, — tégy csodát, tedd, hogy nem esalt meg az uram, tedd, hogy azt én sohasem hánytam a szemére, tedd a lehetőleg, hogy én nem akartam bosszút állni emiatt. Vagy rendelj mellém valaki mást. Egy tiszta, hűséges embert adj mellém és a gyermekeim mellé, Istenem. Egy megértőt... Én is megértő leszek. Nem leszek bizalmatlan, nem féltékenykedem, nem kergetem a csalába az örökös féltékenységgemmel, mint az első uramat. Istenem, türelmes, hűséges, odaadó leszek...

Flangulat az őszben

Mintha a mult könnyes arccal panaszkodna hozzám;
Mintha a fény sugártúje megsebezne orcám;
Mintha minden élet-áram sejtme szakadt volna...
Mintha minden gondolatom álom-kripta volna...!

Mintha mindig mesét törnék ködös ősi éjben,
Mintha minden leljalgatna a gyűgyszor mesében...
Mintha az Eg nekem sirna pomasz csengő szókkal...
Mintha én is úgy sírték az elvonulókkal...!

Mintha a perc már sebezne örömitias számat;
Mintha szívem osztogatná azt a sok szép vágyat.
Mintha minden nóla-zálam Százszor szakadt volna;
Mintha minden ezer-könyvem meghazudolt volna...!

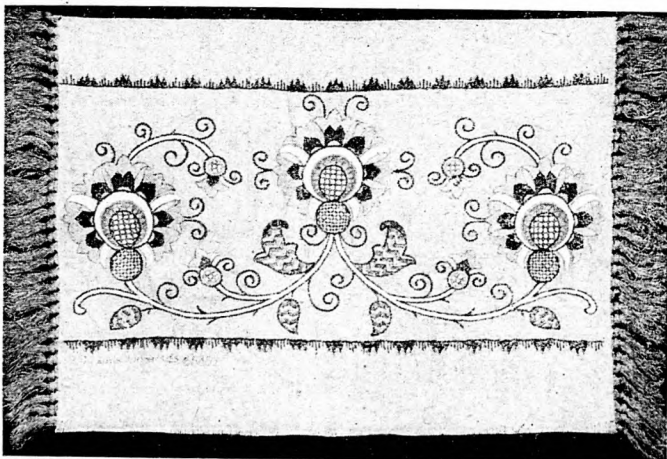
Mintha álmok remek esende szorítaná lelkeim;
Mintha most tarolnák durván százzép Mesekeretem.
Mintha vinnék ötomeseppék gazdag Meseálmát...
Mintha szívemből szagatlak azt az: A r a n y s z á t a t...!

Fodor Ödön

Riadtan látja, hogy hajnalodik. Felkel, alvás nélkül. Jancsi harisnyáját javítja és átnézi Ilus dolgozatát...

LENGEFFY MŰVÉSZNŐ

Lengeffy művésznrő harmadik férjétől válik. Az első azért hagyta ott, mert túlnőt rajta. Mikor összeházasodtak, egyformán kezdők és szegények voltak, de közben Lengeffy karriert csinált. Első férje nem illett többé hozzá, a ragyogó asszonyhoz, mert szürke hivatalnok maradt. Második embere gazdag volt és előkelő. Am szerencsétlen életkörülmények közé került, olyasmi történt vele, ami nemcsak pénzétől, de az emberek becsületétől is megfosztotta. Mint a patkány a sülyedő hajóról, úgy menekült Lengeffy művésznrő második házasságából. Harmadik férje szerenymodorú, mint az első volt és gazdag, mint a második. A szerény és önzetes férfit azonban nem tudja elviselni, hogy házasságukban az asszony hordja a nadrágot. Ő irányít, ő intézkedik, ő a férfi. A szerény úriember fellázadt és úgy fordult, hogy megismerkedett valakivel, aki csak őt imádná, csak érte élne, gondját viselné és úgy tekintene rá, mint az egyetlen oltalmazóra. Lengeffy harmadik férje fellázadt a nőuralom ellen. Elköltözött. Most tehát harmadszor válik Lengeffy. Először történik vele, hogy otthagyja valaki és ez szerencsétlenné teszi. Önbizalma megcsappan. Azt hiszi, hogy fogytán van varázsereje. Bizonyára öregszik, csúnyul. Talán már művészete is kopni kezd. Bizonytalanul lép a szinpadra. A premieren megbukik. Sirógéresükben vonaglik és néha eszébe jut az első férje, aki két fokkal följebb jutott azóta a hivatali létrán, megházasodott és feleségével csendes, kiegyensúlyozott családi életet él... (Folytatjuk.)

Úrihímzésű párna. 40×60 cm méretben jóminőségű kézimunkavászonra előrajzolva, megkezdve a kidolgozásához szükséges színtartó fonalakkal együtt ára P 11.50. Megrendelhető a Muskátli kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12 vagy Szeged, Kárász-u. 3. szám. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük.

NYÍRÓ JÓZSEF

Tovább készül a havasi ház...

Még a tavaly kezdődött köztük a nagy szerelem, mikor Életes István pásztornak állott, hogy a kenyerit megkeresse. Egész esztendőben kinn élt a havasban, s esiénként az öccse hajtotta haza a csordát. Nappal is ügyelgetett rájuk, István pedig faragta a fát, mert úgy volt, hogy ha a házat felépítheti, összekelne Julissal, a vén Csóré Dávid leányával. Eleinte úgy leveleztek egymást, hogy István minden este virágcsokrot küldött a leány tehene szarvára, s úgy küldte haza; reggel pedig a leány pántlikázta fel az állatot, hogy abból István is értsen. Szegény ember úgy segít magán, ahogy lehet. Olyan igazán szerették egymást, hogy tiszta vétek lett volna elszakasztani egymástól. Csóré Dávid túrta a dolgot, mert úgy se tehetett egyebet. Mikor a baj megtörtént a leánnyal, akkor se szólhatott semmit, mert ő küldte ki a fehérnépet a havasra.

Hosszú ideig nem vett észre semmit, mert az már úgy szokott lenni, csak látta, hogy a leány sóhajtzik, szomorodik, s a szeme ki van sírva.

— Téged mi lőt, Juli? — hökkent meg. — Ingómm semmi!

Az édesanyja tudta a dolgot, de ő se mert szólni róla.

— Hagyion békét annak a leánynak, ne kínozz! Nincs annak semmi baja! — támadt rá az urára.

— A szemem elé ne kerülj, ha valami bajod lesz, mert előtóm az éteted gyertyátl! — gyanakodott az ember. Napról-napra komorabban vizsgálta a leányt.

— Elpusztítom, ha szegényt taláz hozni a fejemre! — fenyegette a feleségét is. A két szerencsétlen nő eleget rettegett, de a természet törvényét nem lehet megállítani, hiába üzenté a legény, hogy tartsonak ki, mert a fával készen van, s jövő héten a házhoz is kihányja a követ, s mire odaérnek az idő, el is veszi feleségül. Az ő szívében pedig ne kételkedjék se Julius, se az anyja.

— Jaj, hol volt az eszed!... Jaj, hogy tudtál efféllé csinálni, — szidta bucsúldóva Móri néném is, mikor az ura nem hallotta.

Máskor maga csodálkozott, hogy Dávid bá semmit sem vett észre, vagy talán tudja, de nem szól.

Hirtelen haragú, vad, zord ember volt Csóré Dávid, mint maga a havasi vihar. Nem ismert se Istent, se embert, ha az indult előtötte.

A leány sápadtan reszketett előtte, kerülte, nem mert a szemébe nézni és iedien járt, mint az árnyék. Szája fehér volt, arca meghervadt és az orra körül szürke foltok ütöttek ki. Néha szédült, a lábai reszkettek, nem bírta a munkát. Egyik nap aztán szénacsinálás közben összeesett. Eppen a rendet verték el az anyjával, mikor a térde összecsukszott s éles sikollással elzuhant a frissen kaszált virágok közt. A sikoltásra Csóré Dávid, aki fennebb kaszált, dermedten felütötte a fejét, súlyos, vészterhes, lassú léptekkel megindult a leány felé. Az édesanyja rémülten vetette rá magát a leányra.

— Ne bántsa, Dávid! — könyörgött. — Ha Istent ismer, ne nyúljon hozzá! Nem ő a hibás.

Az ember megrándult és elfehéredett.

— Mi baja ennek a leánynak? — Semmi, semmi! — kapkodott az anyja. — Lehet, hogy napszúrászt kapott... Rosszul lett szegény.

— Ne hazudj! Mi baja annak a leánynak? — Az asszony két fekete kezét is védőleg terjesztette gyermeke fölé.

— Térjen magához, Dávid! Ugyis elveszi István!

Csóré Dávid most már mindent megértett. Keze a kaszára rándult és az éles kasza a magasba villant. Pillanatilg tévovázott és — kiesett a kasza a kezéből. Nagy feje lecsuklott és forró köd lepte el szemét. Lenézett a leányra, ki halványan, sárgán feküdt a lekaszált fűben. Anyja csókolgatta ernyedt orcáját, rémülten dörzsölte homlokát, feltépett ruhája alatt a szívét. Az ember eltántorgott onnan és a föld szélén leült egy kőre.

Az alatt fenn a havasban boldogan dolgozott a legény a házukon. Kezében finoman csengett és villagott a faragó fejsze, a földön hevert a sárga colstokk és illatos, fehér forgács hullott a lábaihoz.

Szólatlanul dolgoztak egész nap a szénával. A dűhöl, szegénytől elsötétedett agyú ember rá se nézett a két ijedt fehérrépre. * Megszakadásig dolgoztak mind a hárman. Estefelé a boglyák készen álltak, de Csóré Dávid nem mozdult. Ült magába roskadtan és gondolkodott. A két nő szepelve állott.

— Vége a becsületemnek! — sóhajtott fel néha nehezen.

A kínlódása még jobban fájta a leánynak, mintha a kaszával levágta volna.

— Oljón meg, édesapám! — Az ember rápillantott hosszan, némán. Felállott, fogta a kaszát és megindult. Gőrvédten ereszkedtek le a hegyloldalra. Elöl a férfi, hátul a két roskadt asszony, mintha halottat kísérmének.

A pataknál megállott az ember és ránézett a színtelen leánvra.

— Nyugodj egy kicsit! Ebben az állapotban nem szabad megerőltetned magadat!

A hangja száraz, kemény volt, de mély, fájdalom szeretet rezzgett benne. Csak az érezte, kinek szólt. A leány a mellére szorította a kezét, hogy a szíve meg ne hasadjon és átkozta magában a bűnét, a legényt, ki ide juttatta.

Mentek tovább. Az út martján, a mezőn, a némaságból ciripeltek a tücsökök. Ember már nem járt az úton, de önkéntelen mégis megállottak az első házaknál. Féltek és mint a tolvajok, úgy szöktek haza.

A kapuban ott feküdt a tehén, ahogy a csordából hazajött. A kapu zárva volt, s nem volt, ki beeresse. A két szarvára most is két virágcsokor volt kötve.

Az ember meglátta és visszatántorodott. A két asszony zokogni kezdett.

Nem ettek és nem aludtak. A tehén is fejtelten maradt. Se az ember, se az asszony nem merre bekötöni az istállóba, mert ott volt a virág a szarvain. Lefeküdtek.

Ejfélfel az »oldalház»-ban, a leány kamarájában valami megmozdult. Az anyja rémülten meresztette arafelé a szemét. Csóré Dávid is felütötte a fe-

jét és érezte, hogy agya elködösödik. Mind a ketten tudták, hogy most a leány csinált valamit.

— Jaj! — harapta a párnát az édesanya.

Az ember nem bírta tovább. Felugrott és belépett a leányhoz, ki felöltözve, bujdosásra készen ütközött szembe az apjával.

— Bocsásson meg, édesapám! — csuklott össze a leány.

Akkor Csóré Dávid megfogta a leány kezét, s az ágyhoz vezette. Nehéz volt a karja, mégis megölelte, hideg volt az ajka, mégis megcsókolta.

— Feküdj le, lelkem!

Egy szál pendelyben az édesanya is odajött.

A szomorú leány békésen elszenderedett. Kicsit már mosolygott is álmodban. A vénasszony ülve elaludt. Csóré Dávid óvatosan megfogta és mint a pelyhet felemelte, lefekette. Maga ott maradt a leánnyal és nézte, szóltanul. Valahol a falu végén megszólalt a baromriasztó tülk.

Felkelt és kiment, hogy a tehenet kiéressze.

Akkor jutott eszébe, hogy meg sem fejték, be sem reszketették.

A szép ötvenes üsző ott feküdt az udvaron a nagy alfalfa alatt. Fejét felémeve, mozdulatlanul tartotta, mintha egész éccoka a legény hervadt virágait őrizte volna a szarvain.

A virág látása még egyszer végighasított az ember szívében. Még egyszer hideg lett a szíve és megállt csüggedten. A szegény, a harag még egyszer leütötte a lábáról, de aztán megrázta magát és odalépett az állathoz. Reszkető kézzel ledobta a virágokat a szarváról. Merev fekete arca azonban lassan felderült és melegség futott végig a testén.

Elhatározással belépett az ajtón és a virágokat szépen, óvatosan odatette az alvó, beteg, esett leány párnáira.

Aztán lábujjhegyen kiosont, vette a fejét és elindult a havasba. Az öregasszony az ablakban leste és rémülten szorult össze a melle, mikor meglátta a fejszét az ura kezében... Jókori kiért a havasba, de a legény már dolgozott.

Megdöbbsen, mikor meglátta a dult arcú embert. Látta rajta, hogy mindent tud és érezte, hogy elérkezett a leszámolás órája.

Csóré Dávid sötétlen közeledett, félig öltözötten, kalap nélkül.

A legénynek eszébe jutott, hogy jó volna menekülni, vagy védekezni, de mozdulni se tudott, mintha megigézték volna. Csak sápadtan nézte Csóré Dávidot, ki fejszével a vállán a faragáshoz előkészített gerendához lépett.

— Jó reggelt! — köszönt félhalkan és ránézett keményen a legényre, mint az ítélő Isten.

— Jó reggelt! — szólta a legény.

Az apa most nehéz, lassú mozdulattal két kézre fogta a fejszét.

A legény állott mozdulatlanul. Csóré Dávid még egyet sóhajtott, aztán odaállott a házerenda másik végéhez és nagy gonddal faragni kezdte. Kezében finoman csengett a fejsze és fehér forgács hullott le lábaihoz...

A dózsékat óvták a házasságtól

IRTA MEGYERY ELLA

„Vélnéd, hogy trónol még a Dózse, Kalmárkodik Shylock, alkot Titian... (Dutka Akos)

Velence, január hó.

Mit csináljon az ember a téli Velencében, a ködben és nyirkosságban, a didergő utcák, szimplaablakú hotelszobák, fűtetlen kávéházak városában?

Reménytelennek látszó probléma, míg egy kétségbeesett percében segítségére nem jönnek a dózsék. Valahol beléjük botlassz s azontúl nem engednek el, mint ügyes és modern idegenforgalmárok, akik tudják, kicsoda fogásokkal kell ébrentartani az unatkozó külföldi figyelmet. Mindenekelőtt felfeledtem a dózseválasztás ceremóniáját.

Szintere a Dózsepalota Sala dello Scrutinioja volt, ez a szépen dekorált terem, amelynek „látványát” azonban nem a falakon; hanem a történelmi lapjain kell keresni. Nincs az a montecarlói játékszisztema, amely bonyolultabb és zavarosabb lenne, mint ez a szertartás, amely mellett még a pápaválasztás közismert tradíciói is elgörpülnek — mindenestre sok idő és középkorban romlatlan idegek kellenek hozzá!

A türelemjáték avval kezdődött, hogy egy zsákba beraktak ezerkétszáz kis golyót, ezerszázhelven ezüstöt és harminc aranyat. Az aranyat kihúzták az első választók, akik bezárkóztak a Sala dello Scrutiniohá, ott urnába tették neveiket, de közülük csak kilencet húzták ki. Ennek a kilencnek joga volt újra kiszemelni negyven harminc éven túli nobilet, akik végre talán leülhetnek a dózseválasztáshoz...

Szó sincs róla!

Csak tizenkét nemes szemelték ki maguk közül, akik egy huszonöt személyes listát terjesztettek elő s ezek viszont egy kilenc személyeset.

Nehéz elhinni, amit a ceremóniáról olvastam, hogy mindezideig még el lehetett képzelni valami titkos összejátszást egyes személyek, családok, családcsoporthoz, rokonság érdekében, hiszen az egész kaotikus rendszer ezeknek a protekcionáknak, érdekeknek, önzéseknek és számításoknak az érvényesülési lehetőségét akarta kikerülni.

Innen kezdve tehát komplikálták a dolgot; a kilenc kijelölt — két újabb rostáláson átvesse — egyenként ír össze öt-öt nevet s az így nyert negyvenöt nevet a sors újra lecsökkenti tizenegyre. De még most sem elég az óvatosságból. A tizenegyek egy negyvenegy személyes konklávé választanak, amelynek tagjai együttmaradnak a Sala dello Scrutiniohá — s mint a kardinálisok a pápaválasztáskor — addig ki nem jönnek, míg többségi szó alapján nem döntöttek az új dózse személyéről — végre!

Hogy a processzus nem volt túlrövid, túl-gyszerű s főképpen nem — tüdemokratikus, ernyhőből is láthatjuk. Hogy igazságos-e azonban egy birodalom vezetését pusztán véletlenek sorozatára bízni, arról lehelne vitalkozni...

Másrészt sokszor meglepődtem az igazságosságon, mérsékelt bölcsességen és alkotmányosságon, amellyel a dózseuralom folyt s rájöttem, mennyire szükséges Velencébe jönni, a velencei múzeumokat és

archívumokat végigjárni, hogy a dózsék zsarnokságáról, erőszakosságáról őrzött előítéleteit revidálja az ember.

Csak rá kell pillantani a Correr-Múzeumnak azokra a vitrinjeire, amelyek a Promission Ducalikat, azaz Dózsei Fogadalmak díszeköltésű albumját rejtik: azokat az írásho foglalt esküförmákat, amelyekkel minden dózse uralkodását kezdte, ahogy modernül mondanák: amellyel az alkotmányra felelősködött. Igen, az is volt.

A dózsei hatalom csak kezdetben volt „diktatúra”, a XIII. századtól kezdődően már fokozatosan esni kezdett a teljhatalom s utóbb csak szimbólummá lett az egész dózse-fogalom, amelyet a Tizek Tanácsa erősen kézben tartott. Az ő akaratát volt többek közt az is, hogy a dózsék lehetőleg ne házasodjanak, már nős dózsejelölt pedig komolyan számba se jöhetett. Evvel az asszonyi uralom, asszonyi befolyás intrikáitól akarták megvédeni a Köztársaságot, másrészt az örökösödési elv kikerülését, a szabad választás zavartalanását biztosítani.

Magyarázt az érdekes tényre, amely a velencei krónikák forgatójának ökvetlen felülük: hogy a dózsei méltóságra alkalmas családokban csak a fiatalabb fiúk házasodnak s hogy az előkelő patriciuskissasszonyok közül annyi vonul zárdába... Régi feljegyzések egyébként arról is igyekeztek meggyőzni, hogy a Tizek Tanácsa, ez a félelmes és titokzatos testület, csak a ponyvaregényírók fantáziájában nőtt olyan félelmesre és titokzatosra: alapjában nem volt más, mint a dózse elnökele alatti legális törvényszék, amely védő nélkül sohasem ítél, tehát nem is

tudott olyan vérengző lenni, ahogyan az utókor beállítja.

Külön érdeme, hogy a titkos fejjelentések meghallgatásában is tartott bizonyos mértéket és formát, a sokat emlegetett orozslánfej tehát a dózsepalotai Sala della Bussolában, nem harapta el minden velencei polgár nyakát, akinek bűnlajstroma belekerült.

A Hármak Tanácsának (a Tizek Tanácsa által egy-egy hónapra választott legfelsőbb bíróság) ezenkívül is joga volt minden magánlevél elkobzásához és felbontásához, joga volt bárkit megfigyeltetni, házat, életmódját kémekkel fűrésztetni.

A milderható cenzura tehát nem olyan új találmány, ahogy gondolnók; felesleges fáradozás elkerülése miatt azt viszont meg kell mondanom: a Bocca del Leonóban sem lehet már bízni.

Bedobni még csak bedobhat oda levélkét, a kiszedés azonban jó pár éve szünetel.

Sokáig nézegettem a Correr-Múzeumban a dózsék gondosan szekrényberakott gardróbját is.

Vajnai mi szunyad a kissé molylete lebegőujjú, skarlátvörös posztolókákbán, amelyekben a dózsék nagypénteki bevonulásukat tartották a San Marcoba, mert ez a lángszínű öltöny a hivatalos gyász-kosztüm volt?

S ugyan kicsoda tervek, gondolatokat takart valaha a furcsa, véanszonyos dózsei főköltő, melyet a csúcsos dózsekalap — corno ducale — alatt hordtak a Foscarik, Morosinik és kollégáik, fehér vászonzóhl, az áll alatt megköve, amint ezt Francesco Foscarit és Giovanni Mocenigo dózsék Bellini-portréján láttam — tipikus öregasszony benne mind a kettő!

Oly különösen feminin sajtáság az is, hogy a kalapoknak általában olyan nagy szerep jut a dózse-relikviák között. Az utolsó dózse, Lodovico Manin, sárgásra fakult, berámazott vászon főköltője, a vörös damaszt dózsekalapállvány (pontosan olyan, mint a mai masamódüzletekben) s egy másik vitrinben kosár és a nagy szalmakalap, amelyet minden évben a S. Zaccaria-kolostor apácai s a S. Maria Formosa templom előljáróságai adott át a milderkori dózséknak, mint emléket és szimbólumot egy közeli zárdaszüzeinek elrahlására — pontosan úgy festenek itt együtt, mint valami dedányai örökség...

Mindenkinek, aki érti és szereti a régi pergamentek, sárgult papírok költészetét, évekre szóló tarulmány lehetne ez a különös kor, amelyről valamennyien sokat hallottunk már, de — most érzem csak — több rágalmat és olesó romantikát, mint hitelen historiát. Jó lenne egyszé tölre itt maradni a köd, a tél, a magány takarója alatt és rehabilitálni végre szegény félreismert dózsékat, akikhez hasonló nagy urakat többé sose fog feltűndökölneni ez a lendületét veszített, elszegényedett világ. Urakunk — ez a külsőeszeiben is oly paradox államforma: köztársaság — a legszükségesebb arisztokrata-kiváltságok alapján — kerek ezerszáz évig tartott s ennyi időt nem lehet — sose is lehetett — pusztán a terror eszközeivel megélni. Ha eddig tudott uralkodni a Serenissima, igazolás, hogy jól tudott uralkodni.

Szegénység batárja

November volt és az eső esett, Egymást kergették sűrű fellegek, Hulltak a látról sárga levelek.

A hidegdől szélben mégis csodát Rűgezeitt az anyai szeretet.

Düledező, régi, kopottos batáron

Tolta a gyermekét, mint aranyos

ágyon.

Jól betakarogatta szíve melegével,

Esőtől védte esőernyőjével

És gűnyögött néki: ténie baba, ténie

Aludj! fiacskóm, szívem kicsi szentje.

Mosolygott, mosolygott és a sáros

utcán

Szentek boldogsága sugárzott az

arcán.

Az égből az Isten mosolygott le

rőja, —

Ő szent szegénység kopottos batárja

Te hoztad a szentek áldott légióját,

Költők, álmadozóik piros glóriáját,

Te ringattál engem kopottos batáron,

Te daloltál bennem huszonhét bűs

nyáron.

S hogy megláttalak a novemberi

utcán,

Éreztem, hogy te fogsz dalolni ezután,

Mert van még szeretet, virraszt télen-

nyáron:

Mosolygó gyermeket től kopott

batáron!

Könyü László

NAGY EMBEREK FELESÉGEI

HONORÉ DE BALZAC LENGYEL GRÓFNŐJE

A Villeparisis felől érkező postakocsit sokan várták a kis párizsi téren. A várakozók közt legizgatottabban egy feketeheajú zömök fiatalember viselkedett. Két hölgy mosolygva nézte. Egyszerre elkomolyodott az egyik.

— Akár hiszed, akár nem — mondta társnőjének —, ez az ember Balzac. — Balzac — kiáltott a másik —, most olvastam regényét, a Harmincéves Asszonyt. Micsoda könyv! Gyere, fussunk utána, hadd nézzem meg jobban!

El is indultak a fiatalember után, mikor felharsant a postakocsis kürtje.

Balzac egy hölgyet segített ki belőle. — Biztosan az édesanyja — sügta mögötte a két nő közül az egyik s Balzac, aki hallotta szavaiat, sietve tuszkolta ki a tömegből a hölgyet. Mind gyorsabban fordult elő, hogy Madame de Berny — anyjának néztek.

Honoré ilyenkor elpirult, az asszony azonban mosolygott, okosan, kedvesen: — Sose tagadtam, hogy húsz évvel vagyok idősebb nálad — mondta —, mindig igyekeztem anyád is lenni...

— Anyám, őrangyalom, szerelmem — felelte Honoré szenvedélyesen, mert ilyenkor mindig észbe juttott a villeparisisi nvár, otthon szüleinél. Az augusztusi nap, melyen Madame Berny, kinek férje nemrég vásárolt a közelben birtokot, látogatába jött Balzacékhoz, két fiatal lányával. Milyen szép volt akkor, milyen hódító, mily kevésbé látzott, hogy negyvenéves elmúlt. — És menniit őregedett azóta! Honoré aggodva figyelte a szeretett arcot, mely oly szenvedővé vált utóbbi időben.

— Ha ő nem lett volna — gondolta —, sohase lett volna belőlem író... — És eléje vetődtek a nvári délutánok, a Berny-kertben, ahol elmondta az asszonyvnak, hogy inkább megszökik hazulról, minthogy apja kívánságát teljesítve, hivatalnok legyen. Tudja, hogy mátra hivatott, s egymás után adta elő regény-témáit.

— Nagy író lesz belőled — szált az asszony — és mikor Honoré elszökött Párizsba, ő tartotta benne a lelket. Ha ő nem lett volna, Honoré feladta volna a regényírást az első évben, amely reménytelennek látszott. Azóta sok esztendő telt el. A villeparisisi fiatalemberről Párizs legérdekesebb írója lett.

— Zseni vagy, drágám — mondogatta Madame de Berny és búsan nézte, hogyan adák szerelmest szólnáról szólnóra a szénszavakat. De kifelé mindig mosolygott. Elragadtatva bámulta meg Honoré pazar lakását, s nem vette komolyan adósságait.

— Akkor fizeted ki őket. — mondta —, amikor kedved tartja. Mind jobbat, külnöbet fozsz teremteni. Ezt mondta most is, mikor az egyfogatú meállt a kis szálloda elélt, de érezte, hogy ez utolsó párizsi látogatása. Félév múlva a villeparisisi temető lakója lett.

Honoré hónapokig nem tudott dolgozni. Kétségbeesetten bolvongott Párizsban,

majd kártyában, utazásban keresett feloldást. Egy éjszaka azzal az elhatározással tért haza, hogy mérget vesz be. Leült íróasztalához, hogy búcsúlevelet írjon, mikor szeme nagy, két borítéka tévedt. A borítékon orosz bélyeg és sosemilliót írás. Balzac felbontotta. «Egy Ismeretlen» — ez állt név helyett a levél végén.

Mióta a «Harmincéves Asszony» című regénye megjelent, sok nő írt levelet Honorénak, de egyik se érdekelt.

— A két levélpapír ismeretlenül is ilyen érdektelen fecsegő — gondolta s félre akarta dobni a levelet, mikor szeme megakadt egy mondaton. Az Ismeretlen csak részben rajongott a Harmincéves Asszonyért. Nagyrészt szembeszállt vele, oly okosan, oly szellemesen, oly nőiesen, finoman, hogy Balzac tízszer is elolvasta minden mondatát. Aztán tollához nyúlt... és á nap rég besütött szobájába, mikor befejezte válaszát.

«Levele oly kritikus órában érkezett, kedves ismeretlen — írta —, hogy nemcsak válaszolni akarok rá. Megírom magának, hogy vígasztalhatatlan vagyok, mert életemből eltávozott egy asszony, aki anyám volt, őrangyalom, szerelmem...» és tízennel oldalon mondta el, mit jelentett Madame de Berny. Mikor a levelet postára adta, különös nyugalom szállta meg.

A levélre gyorsan érkezett válasz. Gyengéd, vígasztaló válasz, mintha Mme Berny írta volna. De a levélíró okosabb, kultiváltabb, nagybbsítű volt az elvesztett kedvesnél.

«Írja meg nevét, drága Ismeretlen — könyörgött Balzac. — Tudnom kell, ki az, aki legkritikusabb órámban nyújtotta felém kezét s akivel azóta éjjel-nappal társalgok gondolataimban.» És hamarosan megtudta, hogy az «Ismeretlen» Hanska Éva grófnő, Lengyelországban él a sokezerholdas Hanski-birtokon, férjes asszony, van egy kislánya.

Honoré képzelete dicsfényvel vette körül mindenkor az arisztokrata-nőket. Nyomorúságos ifjúsága idején csak távolról csodálhatta őket. Amikor aztán szólnvrakapta a hírnév s grófnők, hercegnők hívták meg estélveikre, nagy izgalom fogta el közelükben. Évek teltek el amíg elült izgalma és bár a grófnők, hercegnők részéről jó-néhány csatlórák érte, rajongása nem szűnt meg. Mikor megtudta, hogy az «Ismeretlen» közéjük tartozik, óráma határtalan volt. Ima meatalálta álmai hősnőjét, a nőt, aki nemcsak avengeő, művelt, finom, hanem dicsázdga, előkelő dáma is! Ha valaha hét most, ha valakiért, hát érte volt érdemes dolgozni. Balzac úgy érezte, száz év se elég ahhoz, hogy elmondja mindazt, amit mondania kell. Húsz, harminc órát dolgozott egyfolytában, kannaszámra fogyasztva a fekete-kávé.

— Kimália maadt — fivelmezette orvos, aki mély ájulásokból térítette magához. De Balzac kinevette.

— Més tíz regényem hírnvzik az Em-

beri Komédia című műhöz — felelte —, majd ha azt befejeztem, megpihenek. Jövő hónapban egyébként elutazom. Utazom, utazom! — és boldogan ölelte meg Naquar doktort. Szerette volna elmondani, hogy Hanska grófné másfél-éves levelezés után találkát adott Svájcban, ahová férjével utazik.

Balzac magánkívül volt örömben, de reszkett is, ha arra gondolt, hogy csatlórák érheti, hogy az asszony, akibe ismeretlenül beleszeretett, nem olyan szerep, mint amilyen kedves, szellemes. Legszívesebben lemondta volna a találkozást az utolsó percben.

Genfba érkezve nem mért a grófnénál jelentkezni. A tó partján bolvongott s egyszerre fiatal nőt pillantott meg. A hölgy előtte haladt, s a nemés előkelőség azt sügta Honorénak, hogy nem lehet más, mint Éva, az ő Évája. Valóban ő volt és milyen szép sötét szemével, gesztenyebarna hajfürtjeivel, elragadó, szellemes szájjával!

— Honoré! — kiáltott fel és mosolygott, bár a zömök, fekete férfi távolról se volt az, aki egy nő álmai hőse. De beszélni kezdett és szavainak bővületében a grófné egyre szebbnek látta. Tündéri napok következtek. A gróf nem háborgatta őket, egész nap hátszont, s Anna, a kis kontesz szerette Honorét, aki gyönyörű mesékkel mulattatta.

— Vájl el, drágám — könyörgött a grófnékn Honoré —, légy a feleségem. Napestig dolgozom, hogy fejedelmi módban tarthassalak.

De a grófi párnál szó se lehetett válásról. Ehhez a cár engedélyre kellett s a cár elcségsége volt a válásnak. Honoré mégis ezekkel a szavakkal vált el a grófnétól:

— Nem nyugszom, amíg el nem veszek feleségül...

Hat év múlt el, míg a szerelmesek viszonzatlánk egymást, de egyetlen hét se, melyen ne váltottak volna levelet. Közben meghalt a gróf s a gyszév letelével Éva Bécsben adott találkát Honorénak, akit most már nemcsak hazája ismert el, hanem az egész világ.

A második találkára ugyanolyan izgatottan rohant Balzac, mint az elsőre. A grófnét azonban ugyanaz a kettős érzés fogta el, amely Genfben lett úrrá rajta s Honorét halálos ágyáig elkísérte: szerette is, nem is, viharzó szerelmest. Szerette forró szavait, szívárványos fantáziáit, sügárzó lényét. De idegenkedett a gondolattól, hogy ilyen jelentéktelen külseű ember felesége legyen. — Mire várunk? — ostromolta Honoré. — A nevem felér grófi koronáddal. — Tudom, barátom, tudom — felelt Éva — amint elintéztem dolgaimat, megtartjuk az esküvőt...

De otthon Wierzchownon, ahol úgy élt, mint egy fejerlelemnő, megint lehetetlennek látszott, hogy a sötétszemű, kistermetű francia felesége legyen. Családia is ellenezte. Lescinszka Mária királynő rokona nem mehet egy emberhez, aki regényírásból él — mondták... És ismét eltelt nyolc esztendő.

Most már gyakrabban találkoztak. Hónapokat töltöttek Szentpétervárott, Bécsben, Rómában. De míg az asszony felelt nyomatlanul suhantok el az évek, Balzac mind icsztöbben nézett ki.

Zörgő

VASZON és KELENGYE

fogalom

DEÁK F. UCCA 10.

Nyolc esztendő alatt írta meg remekműveit azzal a megszállottsággal, mely néha húsz órát tartotta íróasztalánál. Örjási jövedelme dacára tele volt adóssággal. A súlyos szívromhat, mely ma minden elvitte, titkolta Éva előtt. Túrelmélensége nem ismert határt.

— Mikor, drágám, mikor? — könyörgött. — Amint Anna férjhez megy — felelt a grófnő — tudod, hogy menyasszony. Az esküvő lezajlott, de a grófnő még mindig habozott. Balzac elhatározta, hogy nem vár tovább. Elmegy érte Wierchownába.

A birtok, a kastély, Éva fejedelmi életmódja elbűvölte s szellemétől, lelkesedésétől felragyogított az öreg kastély is, mintha örömtűzrel gyújtottak volna benne. A fiatalok, Anna és férje, rajongva szerették az író.

— Királynő vagy — mondta Évájának Balzac és esténként, a nagy kandalló mellett, óráig kápráztatta szavai tűzijátékával.

Egy napon azonban rosszul lett. A két híres tanár, akiket Varsóból hívatott a grófnő, szomorúan ráta fejt. Nem titkolta Éva előtt, hogy menhetetlen, gőgösi munkájában elhasználta szívét.

E fáradt szív azonban nem adta fel a harcot. Balzac jobban lett s túlóradó szavakban köszönte Éva és Anna jószágát, ápolását, melynél tökéletesebből — mondta — a beteg angyalok se álmodhatnak a mennyországban.

Karácsony felé hirtelen rosszabbodás állt be. Éva hű szerelmese szemébe nézett és könnyeit visszafojtva így szólt:

— Ha akarod, holnap megesküszünk... Megesküdtek és tízennyolc éves szerelmem után öt hónapig voltak házások. Egy hónappal Balzac halála előtt visszatértek Párizsba. Az író — aki ismét jobban érezte magát — mindenáron azt akarta, hogy Éva beköltözzék vele a kis palotába, amelyet Párizsban rendezett be számára.

Néhány hétig éltek a palotában, de a tavaszt az író már nem élte meg.

— Kimondhatatlanul boldoggá tettél — mondta Évának, mielőtt kiadul benne a fény, mely beragyogta a világot.

Bácskai Magda

Bemutakozás

Reggel kilenckor, amikor a személyzet bevonult, lépett be szerényen és azt mondta: — Én vagyok az új...

Ott állt és kezében forgatta a kalapját. Senkinek se jut eszébe, hogy megmondaná neki, hová akassza fel:

Egy szakállas kövér ember fölemeli a fejét, hogy megmondja neki: a főnök még nincsen itt. Furcsa koponyája van: az orra belenyúl egy teknőckeretes csikkerbe, mint egy csapdába; alaposan előllő füle tolltartóért ordít.

— Addig is üljön le ide — mondja... Az „új ember” tehát leül a szabadon maradt székre, a gépirónő és egy fiatal tisztviselő között.

A fiatal tisztviselő az íromappája mögött mindenféle fényképfelvételekkel szórakozik, a gépirónő a hőrmöcsköt ápolja a radírozó késsel. Gyermekies szórakozás, melyet mind a ketten nyomban abbahagynak, hogy foglalkozzanak az „új emberrel”.

— A cég tűrhető, — mondja a fiatal ember. — A főnök sohasse jön tíz óra előtt. Ha kedve van, a ruhátaban nyugodtan elszíhat egy cigarettát... Látni ott azt az öreg embert a rács mögött? Az a pénztáros. Ha ketrebe zárták is, azért mégse veszedelmes. Csak fizető-napokon harap. Különösen ajánlható, amikor kinyitja a pénztárt... —

— Drága ember! — mondja a gépirónő. És halkán: — Óvakodjék Gustave úrtól. Az a görbehátú öreg ott, aki ellenőrzi a hosszú számszlopokat. Régi bútordarabja a cégnek. Amikor még fiatal volt, rábitáltak egyszer egy összedaszt és ezen dolgozik immár negyvenöt esztendeje. A főnök tegezi, gorombáskodik vele és megajándékozta bizalmával; és annyit tesz, hogy az öreg még sohasse volt szabadságon. Egyetlen egyszer volt csak beteg, ez akkor volt, amikor a petroleum helyébe bevezették a gázt. Ha majd egyszer az irodánkba bevezetik a villanyt, akkor egész bizonyosan igazottségében egy be nem fejezett összedaszt okozza majd a halálát... Nevetett. A fiatal tisztviselő folytatta: — Négy óraker a főnök elmegy, hogy meglátogassa üzletfeleit. Ezt ő mondja!

Valójában egy pohár portóit iszik a barát-nőjével. Ekkor hozatunk megunknak egy kis emivalót. Az a kis szolga odaát, ez hozza, az a dugacs, aki, amint látja, körültekintően a könyvelőt. Ez az ő apródja és nyomon követi, akár egy pinsi-kutya. Ide-odacipeli a főkönyvet, felragaszt bélyegeket és besorozza a fakturákat. Alkalomadtán nem riad vissza egy összedasztól sem. Ha a címirtár keresztje, előbb nézze meg, hogy nem áll-e ő rajta.

— Itt az irodában én vagyok a zenei osztály, — jelentette ki a gépirónő. — Ujjaim a zongorán modulálják a főnök utolsó románcát: egy melásban „választ postafordulával”. Nekem megvannak a magam külön kottáim: nézze csak meg ezeket a hieroglifákat, rajtam kívül senki emberfia nem tudja ezt kibozogni!

— De még ön se mindig, — állapítja meg az ifjú.

— A hónap végén fizetésjavítást kértem és a főnök megcsókol. Most nem tudom, maradok-e? Vagy talán fölkeres? Mulatnék rajta, ha olyan nevelésgyelemben lát-nám, amikor térdel előttem... jaj de furcsa volna!... És azután igen nagyon szeretnék egy új kalapot! A főnök állítólag társat akar venni, tehát inkább várók. Az talán nőten és elvesz feleségül... A fiatal tisztviselő vállalt von. Majd folytatta a magyarázatot:

— Ajánlom önnek a kartotékok. Látni a dobozt, melyen az áll: „Fakturák”? Abban tartjuk a dohánynunkat. A középső doboz „Értékpapírok” felirással Geneviève kisasszony. Abba teszi a tarsolyát, tüit, püderét és selyemharisnyáját.

— Akkor vagyunk a legjobban, amikor a főnök úton van... — mondta a gépirónő.

— Az igaz, — bizonygatta a fiatal tisztviselő. — Mi ugyanis megalakítottuk az „Irodaklub”-ot, melynek tagsági díja cigarettákból áll. Az egyik főlkban dominó-zunk, néha shimmty vagy tangót járunk. Geneviève kisasszony elénekli nekünk a legújabb divatos dalokat. Tornagyakorlatokat végzünk, szonglörtanulmányokat folytatunk, karttyázunk és cukorkát szopogazunk. Legutóbb drága jó főnökünket le-rajzoltam kromográfi papírra és rengeteg példányban sokszorosítottuk. No és a telefon! Az ember föltársáz egy tetszészerinti számot. Csuda mulatságos! Azután még a telefonkisasszonyokkal is meg lehet ismerkedni...

Az „új ember” kinyitotta a száját — ekkor a főnök kinyitotta az ajtót.

A fiatal tisztviselő, a jassz-nyelv szak-tanára, figyelmeztette a kollégáit egy halk, de éles sütytel. Valamennyien egy nemlétező munka fölé görnyedtek.

— Ah! — szólt a főnök, — Boecasson meg, Piedmol, hogy megvárakoztattam, de kénytelen voltam vele...

Az asztal fölött — ilyesmik igazán még sohasse történt — nyugotti kezét az „új ember”-nek, aki éppen csak hogy megszorította.

— Uraim, — mondta a főnök, — bemutatom önöknek, Piedmol urat, cégtársamat! A személyzetnek távra maradt a szája. Ó! Ez a siri esend! A fiatal tisztviselő elsápadt, a gépirónő kipirult. Azt se tudta, hova-merre nézzen.

Az „új ember” mosolyog. Meg van elégedve magával. Ez jól indul. Négy óraker nem megy majd ügyfeleket meglátogatni és utazni se fog. És a kis gépirónő kénytelen lesz elföldelni házassági terveit... — Cégtársamat, — fejezi be mondókáját a főnök, — ... aki elsősorban a személyzet ügyével kíván foglalkozni.

A tisztviselő nem lehet sohasse elég óvat-os, amikor „új ember” jelentkezik. Írta: M. Arnac Ford.: Moly Tamás

Gobelín párna. Penelop anyagra művészi előfestéssel, 48×35 cm méretben 2 P. A kidolgozásához elegendő berliner fonállal együtt 11 P. Ugyanez 33×23 cm méretben 1.30 P, berlinerrel együtt 6.30 P. Megrendelhető a Muskálfi kézimunkakolbiban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12 vagy Szeged, Kárász-u. 3.

ISTVÁNBÓL BÁRÓ LESZ

IRTA GYOMAY GYÖRGY

Akkor már két napja szítált a szürke eső. A tanya nádteteijéről nagy pottyánással hulltak a sárba a vízcsseppek. A kutyák a kazlak alá hurcolkodtak. Fújt a keserves őszi szél. És a tyúkok ázótan gubbasztottak az eresz alatt. Istvánnal az ablak mellett ültünk ebben a siralmas időben. S az országot lástük. Jön-e már kifelé a városból az asszony. A kemencéből dőlt a meleg. Friss kenyérszag úszik a kis szobában. Az óra tizenegy felé mutatott. Unatkozunk, mert akkor már a beszédől is megcsömörültünk. Vártuk a postát, meg az újságot, amit az asszony szokott hozni. És az asszony, vagyis Mari néni nem jött, hiába meresztgettük a szemünket.

István, — afféle ötvenéves, kurta, pirosarcú gazdaember, — káromkodva leste az órát és az utat.

— Hol marad ilyen sokáig?

Nemsokára megtudtuk. Kocsi csőrömpölt végig az úton. A tanya irányában megállt. Egy ember ugrott le róla. S becuppogott a fertelmes sárban hozzonk. Bekopogott illedelmesen. Köszönt. S mikor ránéztünk, már mondta is:

— Hallod-e, István, csak azért szólok be, hogy megmondjam, ne várd Marit. A harmadik tanyába való szomszéd volt a hírhez. Névről Balog Imre.

— Miért? — meredt rá István. — Tán meghalt?

Balog Imre elővette a pipáját. A nagy csendben megtökmökte. És sokára fel-
lélt:

— Nem halt az.
— Hát akkor mi a baja?
— Az, hogy meggyorsították.
— Kicsoda?
— A bíró.
— Hol?
— A bíróságon.
— Oszti miért?
— Azért, mert két kannát lopott.
— Kitől?
— Dobos Örszitől.
— Oszti rajtafogták?

— Rajta. Bevittek a rendőrök a törvénybe, kannástul, mindenestül. Egy félóra mulva már vallották. Másik félóra mulva már meg is kezdte ülni az egy hónapot.

— Annyit kapott?
— Annyit az. Még hozzá meggyorsítva.

Moccanás nélkül hallgattam a párbeszédet. Vége az újságnak, vége a postának, vége az ebédnek — gondoltam szomorúan. S kíváncsi lettem, mit csinál vajon István a szomorúság és kínos percében? Káromkodással könnyit-e lelkén, vagy belerohan a világba és őszszetör mindent?

Az esőcsseppek muzsikaszóval pottyogtak a sárba odakint. A szél esőt vágott az ősz szemé közé. S úgy táncolt az ablak alatt, mint a veszett.

— Szóval elloptát Dobos Örszitől két tejeskannát, oszti rámaximáltak egy hónapot! — mondta el a rideg tényladedéket István s hirtelen felugrott. Odarobbant a hírhozó elé. — Igaz ez, Imre?

— Igaz hát! Még azt is üzente Mari, hogy ne keseregj utána! István akkorát vágott az Imre markába, mint egy ágyúlövés. Atölelte. Táncolni

kezdett vele a kis szobában. Verte a mestergerendát, mint a fene. Kiabált. Hahótájozt egyszerre.

— Bemeleg a bíróhoz! Megmondom neki, hogy áldja meg az Isten a jóakarátát, amiért bemaximálta egy hónapra Marit! Aztán elindulok a városba, mint a báró! Báró leszek! Szivar lesz a számban! Pénz a zsebemben! Úgy élek egy hónapig, mint a bosa!

Elvettem magam ekkora bánat látára. Részoltam Istvánnra.
— Hát kend így sajnálja a szegér rabot? István elébe állt. Lötyögtetni zdte a mutatójait. Úgy magyarázta:

— Kedves tekintetes úr, harmi: z esztendeje élek együtt Marival. Ez az idő alatt egy pillanatra sem váltunk külön. Oszti harminc év alatt, ha bementem a kocsmába egy pohár borra, már ordított rám az ajtóból, hogy gyere már, te részeg disznó. Ha kellett egy pengő, lopni kellett a magaméból. Szivart akkor szívtam, ha más adott. Még a képem is ő beretválta, hogy borbélyhoz ne mehessek! Ő nyírta a hajamat is. Ilyen rabságba tartott! Hát hogyan örülnék egyszer az életbe, amikor egy hónapig ő lesz a rab. én leszek a szabad! S mehetek trafikba, borbélyhoz, kocsmába, mint a báró!

Azzal István előszedte a szublóból az ünneplő ruháját, csizmáit. Öltözködni kezdett. Mikor kész lett, elköszönt tőlünk. Szigorúan parancsolt a bérésre, hogy rendesen végezze a dolgot, mert ő megy a törvénybe s elindult a város felé. Ment sebes loholással a keserves őszi szélben, a szürke esőben, egyenesen a fogházhoz. S megkérdezte:

— Mennyi rabságot kapott az a Kis-kovács Istvánné, akit két kannáért maxsimáltak el délelőtt a bíró urak? Mikor megtudta, hogy egy hónapot kapott valóban. a felesége, még egy kérdést tett fel a törvény emberének:
— No, osztna kap-e kegyelmet, hogy hamarabb kieresztik?
— Egy hónapnál előbb egy perccel se lép ki ezen a küszöbön, — dobantott a börtönőr.

— Akkor nincs hiba! — vágta betyárra a fején a sapkát István s elindult a városháza felé, ahol a berautók álltak. Beült a legnagyobb kocsiba. S rászólt a sofőrre:

ÖRÖKKÉ

Csókok ízét, mint nap zamatát
Érő szőlő aranylő őszön,
Ajkamon őrzöm...

Kezed nyomát, mint virág szellő
Simítását tavaszi réten,
Kezemen érzem...

Szemed fényét, mint káprázatát
Tükösfényű hajnali álom,
Valkos is látom...

Hangodat, minő trüpszitta halászs
Tenget-zúgást vizen és parton,
Örökké hallom...

Korompay Viola

— Vigyél el, öcsém, a leghíresebb borbélyhoz!

A sofőr nagyra meresztette a szemét. Aztán felrántotta a vállát. Elindult. Egy óra mulva kiberetválva, kifésülve, megillatosítva ült vissza István az autóbába.

— Irány a leghíresebb kocsmá! — adta ki harsányan a parancsot.
Az autó rohanni kezdett.

— A legnagyobb trafiknál megállunk! Szivart veszek! — kopogott az üvegen István.

Mikor szivar is volt a szájában, megérkeztek a vendéglőbe. István vacsorát rendelt.

— Pörköltet, de nagy adagot és bort! Vacsora közben a banda a fülébe muzsikált Istvánnak.

— Húzzátok, ahogy tudjátok! Báró mulat most, vagy ki a fene! — kiabálta az öreg s énekelni kezdett.

Ettől kezdve István minden nap bent volt a városban. Reggel bevitte a felesége helyett a házakhoz a tejet. Aztán sorba szedte a kocsmákat.

— Harminc esztendő mulasztását kell pótolni, — magyarázta az ismerősöknek. — Oszti ki is kell használni gyorsan az időt, mert csak harminc nap szabadságom van! — hajtogatta s szomorúan számlálgatta a napokat.
Néha, mikor józan volt, meglátogatta a rabot. Vitt neki cukrászdából süteményt. S elmondta neki, hogy mióta árva a tanya, azóta csak a könnyeit hullajtja hűséges hitvese szomorú sorsán.

— Ne búsulj, Istvánom, majd csak kiszabadulok már, — vigasztalta ilyenkor a felesége s átkozta azt a pillanatot, amikor a két kannára szemet vetett. Lassan eltelt a hónap. István egy reggel arra ébredt, hogy a rab szabad. Keserves ábrázattal indult eléje.

— Kiszabadultál, lelkem? — nézett rá sunyin.

— Ki. Mi újság otthon? — törölgette a szemét az asszony.

— Ellopták a szublóból a pénzt, — súgta a bajusztát ráncigálva. István, aztán nekibátorodva folytatta. — Meg azt is hallottam, hogy amelyik asszony rab volt, attól szétválasztja a törvény az urát!

— Az asszony úgy érezte, összeroskad. Most kell igazán bűnhődnie.

— El akarsz válni tőlem, István? István kiüllesztette a mellét. Hegyesre húzta a bajuszt.

— Hát tudod, Mari, ha ezután nem nyírsz, nem beretválás, meg velem küldöd be a városba a tejet, akkor visszaveszek. Különben nem!

— Minden úgy lesz, Istvánom, ahogy akard, — felelte az asszony s elindult az ura után alázatosan hazafelé.

A legelső kocsmánál István megállt. Egy pillanattig habozott. Aztán minden elszántan lenyomta a kilincset.

— Gyere be. Megiszunk egy üveg bort, — szólt hátra az asszonyának s most már mint valóságos báró ült le az első asztal mellé.

— Hát nagy szegényt hoztál a fejemre, Mari! De tudod, én kegyetlen jószívű vagyok. Mindent elfelejték.

S lekotyogtatva egy hajtsára a bort, előkelő mozdulattal intett a kocsmárosnak:

— Hozzon még egyvell! Aztán belebúsulva a jövőbe, mosolyogni kezdett.

— Milyen jó is, hogy azt a két kannát elloptad, Mari.

Negyvennél kezdődik AZ ÉLET!

Newyorkban az asszonyok klubot alakítottak a negyvenéves nők érdekében. Jelgígjük (az ismert könyv után): *negyvennél kezdődik az élet!* Céljük: meggyőzni a világot, hogy a negyvenéves nő még fiatal és ha úgy akarja, az is marad még egy évtizedig, sőt azon túl is... A csábító és szívvidító program hallatára a negyvenéves fiatalok a szó szoros értelmében ostrom alá fogták a klubhelyiséget. Ott jenn, valahol a 17-ik emeleten, zibongva tárgyalták meg a jövőt, ami rájuk vár, az életet, ami csak most kezdődik. Abban mindnyájan egyetértettek, hogy a világ méltatlanul sorozza be őket az „öregék” közé és legfőbb ideje, hogy ezt a tévhitet eloszlassák!

Az első összejövetel kiünő hangulatban indult. Miss Adams, az egybegyűlt fiatalok vezére olyan ügyesen beszélt, hogy minduntalan felcsattant a taps. Kifejtette, hogy a világháború után nagyon kitolódott a nők ifjúságának határa, de ennek előnyeit a negyvenen felüliek nem élvezik. A jó ég tudja miért, a társadalomban valahogy megrögződött az az elavult felfogás, hogy negyven évig még csak a fiatalok közé számít a nő, de azután már az „öregék” között a helye. Érthetetlen és igazságtalan ez az osztályozás és épp úgy nincs komolyabb alapja, mint annak a Balzac-korabeli felfogásnak, amely már a harmincéves asszonyokat is elparentálta öregnek.

Miss Adams nagy helyeslést mellett idézte Helenát, aki túl volt már a negyvenen, amikor Páris elbűvölte. Felhozta Kleopátrát, aki hasonló korban hódította meg Antoniust, aztán a híres Ninon de L'Enclost, akinek még ötvenéves korában is lábai előtt heverték a szerelmes férfiak. Egész Amerika rajong a kövér Mae West-ért, aki negyvennyolcéves és még mindig sikerrel alakítja a hódító nőket a filmekben. No és aztán itt van a windsori hercegné, aki tudvalevőleg 42-ik évét taposta, amikor miatta Edward lemondott az angol birodalom trónjáról.

Tény az, hogy a sportolás, a kozmetika, az egyszerű öltözködés általában megfiatalította a nőket. A negyvenötéveseket is. Mégis, legyen valaki bármilyen ragyogó külsejű és életvidám, ha meg tudják, hogy négy évtized van mögötte, legyintenek... Ez felháborító!

Hogyan védekeznek az ilyen elbánás ellen a nők? Úgy, hogy letagadnak 5—10—15 esztendő. Bevett szokás az is, hogy akinek felnőtt gyermeke van, az azt állítja, hogy tizenhatéves korában ment férjhez. Ez a védekezés azonban kétesértékű, mert rendszerint mindenkinek van olyan kedves jóbarátja, aki alkalomadtán jóindulatian felvilágosítja a gyanúlanokat...

— Ehhez a letagadási módszerhez tovább nem folyamodhatunk, — jelentette ki erőlesen Miss Adams. — Hogy cselekedjünk el-érhessük, épp az ellenkezőjét kell tennünk. A klub elhatározta: a tagoknak kötelességük nyíltan bevallani korukat! Amíg a nő

fiatalnak érzi és tudja magát, semmi oka sincs restelni évét. Miután mi, negyven éven felüliek, egyáltalán nem érezzük az öregség pihennivágását, járásdág nélkül veszünk részt a munkában, sportolásban, társas életben, joggal számítjuk magunkat a fiatalok közé. Viselkedjünk tehát úgy, mint a többi fiatalok: valljuk be korunkat! Sőt hengegjünk vele! Ha sokat hallják az emberek: mi negyven-negyvenötéves fiatalok, végül hozzászoknak, hogy annak is tartanak bennünket...

Miss Adams utolsó szavai síri csendben hangzottak el. A hölgyek elképedve néztek egymásra: hát így kezdődik negyvennél az élet? Kötelezzék magukat arra, hogy ezen túl egyetlen évet sem tagadnak le? Elég sok számításba került annak idején a vizsgák, a férjhezmenés, a gyerekek éveinek átcsoportosítása, most mindezt csinálják vissza? És a társaságban, ahol eddig harmincat vallottak be és ezért legfeljebb harmincévesnek tartották őket, most kacagva jelentésk ki: holnap lesz a negyvenötödik születésnapom! Szörnyű még elképzelni is! És Miss Adams még azt kívánja, hogy ezzel a korrall hengegjenek is...

A keserű tépelődéseknek Adams kisasszony hangja vetett véget, aki felszattanva jelentette ki a pódiumról:

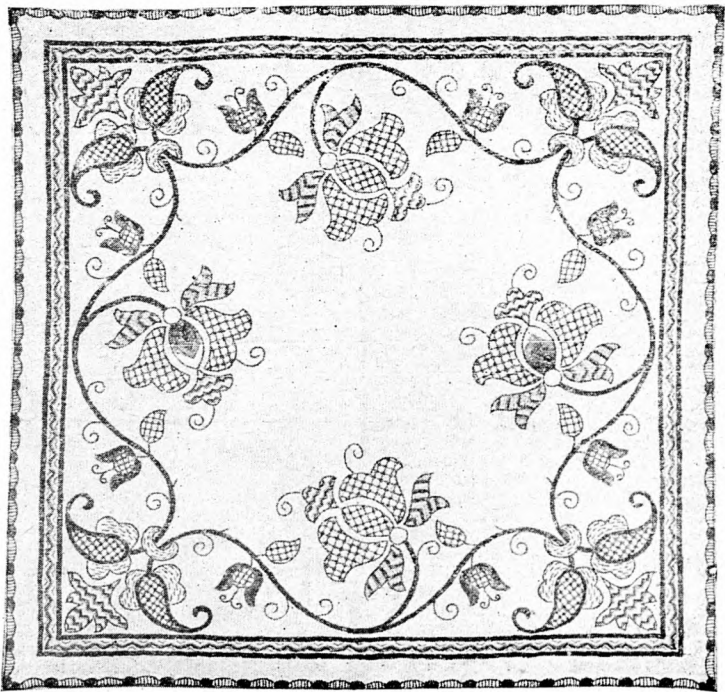
— Aki nem érez magában elég lelkiertőt évei bevallásához, azt nem vehetjük fel a klubba. Ez kötelessége a tagoknak! Értsék meg, hölgyeim, ha erre nem szán-

juk el magunkat, soha nem érjük el, hogy a fiatalok közé számítsanak bennünket... — Az emberek elfogultak és ragaszkodnak a megszokott dolgokhoz. — Rebege az egyik hölgy. — Kérdés, fiatalabbnak tartanak-e akkor, ha megmondom az igazat?

— Lehet, hogy eleinte kellemetlen percink lesznek, de vállalni kell az áldozatot a jobb jövő érdekében, — felelte Miss Adams. — Egyébként meg vagyok győződve, ha ezer és ezer fess, jókölsejű nő jelenti ki, hogy túl van a negyvenen, az emberek kellemesen fogják konstatálni, hogy ezek a korosztályok milyen fiatalok... És ezzel együtt kiderül majd az is, hogy akiket eddig 40—45 éveseknek tartottak, azok 55—60 évesek, mert ősi szokás szerint ezek is letagadtak 10—15 évet...

Ennek az érvek már volt bizonyos hatása. A tanácskozások még napokig tartottak, Miss Adams teljesen berekedt, de végül győzött: ötezen beléptek a klubba! Ötezen fogadták meg, hogy harsogni fogják a negyvenévesek igazát. Kezdetnek mindenesetre elég sép!

Sajnos, arra a kérdésre: miért kezdődik az élet negyvennél? — Miss Adams mind- eddig adós maradt a válasszal. Pedig ez a kérdés bizonyára nagyon érdekelné még azokat a hölgyeket is, akik kitaranak amellest az avult elv mellett, hogy a fiatal- ság érdekében célravezetőbb, ha továbbra is letagadnak egy évtizedet a koruk- ból... **Bartók Irén**

Urihímzésű milió, drapp kézimunkavásznonra előrajzolva, megkezdve és a kidolgozáshoz szükséges összes szintartó fonállal együtt 70×70 cm méreiben P 14.40. Teljesen készen 24 P. Megrendelhető a Muskáti Kézimunkaboltban, Budapest, IV., kerület, Régi posta-utca 12. sz. és Szeged, Kársz-utca 3. sz. Telefon: 186—179.

Fekete tülly nagyesztélyruha, fekete
nyakvonalas és derékkal és ujjakkal

**PÁLFFYNÉ APPONYI JÚLIA GRÓFNŐ
SZALONJÁNAK EREDETI MODELLJEI**

IV., VÁCI-UTCA 11 B.

Fehér tülly nagyesztélyruha,
csipkés és szatén díszítéssel

CHARLOTTE SZALON MODELLJEI

BARACS MÁRIA KALAPSZALON
IV., VÁCI-UTCA 34
MODELLJEI

Fekete gyöngy-
gyel hímzett fe-
kete koktél-ruha

Somló Valéria viseli

FÖRSTNE
NÖVÉRE
MODELLJEI

Fekete selyem
délutáni ruha
arany klipsszel

Világoskék muszlin estélyiruha, csipke
vállakkal és ujjakkal, fiatal lányok számára

Fekete délutáni ruha arany-strassz klipszekkel, húzott kötényrészsel

Drappuha gyapjűszövet-kosztüm városi bunda alá

Világosszürke angóruha, zöld antilopóvvel

GEIGER SZALON
VI., ANDRÁSSY-ÚT 23
MODELLJEI

Fekete estiruha opálszínű gyöngy elejével

En pedig csak néztem magam elé, hosszú-hosszú percekem át mindaddig, amíg honfitársam rám nem szólt:

— Egyél, mert kihül az étel.
Engedelmeskedtem s közben arra gondoltam, hogy ime, ez a véletlen. Igen, az. Véletlen. Mint ahogyan egész életünk véletlenekből áll. Néha az ember a montecarlói kaszinóban elveszíti a pénzt s akkor véletlenül találkozik egy nővel, néha helyet foglal egy vendégül asztalnál, ahol megelőzően, véletlenül ő ült... Ó... Helén... mert akkor már biztos voltam benne, hogy csak ő lehetett, senki más. Még a parfüm illatát is éreztem, amely ott maradt utána... Nemcsak illata volt ennek a parfümnek, hanem íze is: kesernyés, mint az orosz tea aromája...

*

Két hónappal később történt. Egy délután Pílenco, a »Russkaja Gazette« főszerkesztője a következő szavakkal fordult hozzám:

— Mondja csak Ivanovics Péter, nem volna kedve kirándulni Szentpétervárra?
Nem értettem.
— Hová, professzor úr?
— Szentpétervárra... vagy ha magának úgy tetszik, Leningrádra.
Kissé megremegett a hangom, amikor válaszoltam.

— Professzor úr, én azt hiszem, hogy minden emigrált orosz ember lelkében szunnyad a vágy, hogy életében legalább mégegyszer eljuthasson Pétervárra.

— Nos, ha maga akarja, — mondotta Pílenco — akkor ez a vágya most teljesülhet.

— Hogy akarom-e?... Isteneim!... Hiszen nekem több Pétervár, mint hazám fővárosa. Nekem nemcsak emlékeim vannak ott, de ott vannak a halottaim is. Sírjukat nem ismerem, de tudom, hogy lelkük ott bolyong a megályaolt utcák házsorai között.

— Igen, tudom — felelte kissé elgondolkozva Pílenco. — És éppen ezért gondoltam magára. Nem mondom, hogy minden kockázattól mentes ez a vállalkozás. De mitűn maga nemrég megszerzte a francia állampolgárságot, ez a kockázat mégsem szárazzálelökös.

— Igen, én is azt hiszem, professzor úr.

— Ami már most ezt a pétervári utat illeti, — folytatta aztán Pílenco — arról van szó, hogy a *L'Avenir* című jobboldali párizsi lap... Bizonyára maga is ismeri!

— Igen, ismerem. Ha jól emlékszem, ez volt az egyetlen újság, amely azt követelte, hogy Franciaország csak kereskedelmi szerződéseket kössön Svájc-Oroszországgal, de diplomáciailag ne ismerje el ezt a terroristai államalakulatot.

— Úgy van — bólintott Pílenco. Majd így folytatta: — Nos hát, ez a lap most elhatározta, hogy valakit kiküldi Pétervárra. Nézzem körül, gyűjtsön össze anyagot és cikksorozathat számoljon be arról, amit a vörös Oroszországban látott.

— Örömmel vállalkozom erre a feladatra — jegyeztem meg.

— Nos hát akkor keresse föl, kérem, minél előbb a *L'Avenir* szerkesztőségében Pierre Maudit urat, a lap külpolitikai szerkesztőjét, aki majd elátja magát a szükséges útbaigazításokkal, tanácsokkal és megbeséli a kiküldetés részleteit.

— Nagyon köszönöm, professzor úr,

hogy reám gondolt — mondtam őszinte hálaival.

Másnap délután már felkerestem Pierre Maudit urat a *L'Avenir* szerkesztőségében.

Tőle aztán megtudtam a részleteket. — A kiküldetést két hónapra tervezték, — mondta — ami természetesen nem jelenti azt, hogy ehhez az időpótlóhoz ragaszkodunk is. Ha ön úgy találja, hogy az anyag összegyűjtéséhez ez az idő nem elegendős, akkor a visszaindulási dátumot ki is tolhatjuk. Megírni, ne írjon meg semmit és tudósítást, cikket onnan ne küldjön nekünk. Ez utóbbira talán felesleges is figyelmeztetnem, hiszen ön jól tudja, hogy a legszigorúbb cenzúra működik ott, már pedig nekünk megengedezték írásokra nincs szükségünk, saját magának pedig csak bajt okozhatna, ha azt írná meg, ami nekik kellemetlen. Ezeket majd megírja itt, Párizsban, amikor visszajön. Mikor utazhatik? — kérdezte aztán Pierre Maudit úr.

— Bármikor. Mindössze csak az útlevelet kell megszerezniem és a szükséges vizumokat.

— Helyes. Az Oroszországba való beutazási és ottartózkodási engedélyt, huszonnégy óráan belül, a külügyminisztérium útján, mi majd megszerezziük.

Pierre Maudit úr az asztalán lévő naptárra pillantott.

— Ma kezd van. Tehát akkor csütörtökön, nem... pénteken, ön vonatra száll. Rendben van?
— Rendben van.

— Csütörtökön délelőtti tizenkét óra felé, kérem, szíveskedjek fölkeresni. Akkor át fogom önnök adni a szükséges összeget, a beutazási engedélyt és néhány ajánlólevelet a pétervári francia konzulátushoz.

Kézét fogtuk. Elváltunk.

— A viszontlátásra, csütörtökön — mondotta Pierre Maudit úr és elkísért az előszobáig.

Ez kedden történt. Szerdán délelőtti, órákig tartó lőtásfutás után, elintéztem az útlevelet, vásároltam egyet és mást, kifizettem a hotelszámlámat és délután elmentem a Rue Royer Collard zugkosmájába, a »Russkaja Gazette« szerkesztőségébe. Hansros érdeklődéssel vettek körül, amikor beléptem. — mibnta nem most indulnék Pétervárra, hanem már vissza is érkeztem volna — aztán elláttak tanácsokkal, lelkekre kötötték, hogy vizyázzak magamra és mindegyikük felírt egy-két nevet, emberek neveit, hogy keressem fel őket, vagy legalább annyit tudjak meg róluk, hogy élnek-e még vagy meghaltak.

Amikor aztán búcsúszóra került a sor, mindnyájan felálltak a kosma kopott asztala mellett és sorba megcsókolták a homlokomat. Némán »sorítozták meg a kezemet és a szemükből könny szívárgott.

Mint mondtam, ez szerdán délután történt.

Délután öt órakor.

És délután hat órakor a szállodámban, lenn a földszinten, az úgynevezett bureau-ban megszállt a telefon.

Néhány pillanattal később pedig a lépcsőházban, a szálló tulajdonosa teljes torokkal elordította magát:

— Numero 55! Au telephone!
Ez a »Numero 55« én voltam.

Futottam le a földszintre a telefonhoz.

Kezembe vettem a kagylót.
— Halló!

— Maga az Ivanovics Péter! — kérdezte egy női hang.

— En vagyok. Es ott?
— Itt Helén beszél.

A telefonkagyló megremegett a kezemben. Dadogva mondtam:

— Hogy... hogy... He... Helén!...

— Igen, Helén, aki azért hívta fel magát, mert megtudta, hogy pénteken elutazik és azt akarja magának mondani, arra akarja magát megrágni, hogy...

Nem engedtem befejezni ezt a mondatot. Hirtelen, talán csak egy pillanatra, de megjelentek előttem a Rue Royer Collard zugkosma vendégei, a »Russkaja Gazette« szerkesztősége, a filemben cseengtek azok a szavak, amelyek egyszer a dominoparti közben és utána hallottam és ekkor valami olyan furcsa, különös hangon, amiól még magam is megdöbbenem, belesüvített a telefonba:

— Ah, hát maga?... Maga az, Szuvanov Helén!

— És fölnevettem csunya, gúnyos nevetéssel.

Aztán elhallgattam és vártam.

— Halló! — mondtam egy kis szünet után bele a telefonba.

— Nem kaptam feleletet.

— Halló! — ismételtam kissé erősebben.

Semmi. Csak olyan zümmögését hallottam, mint gyermekkoromban a végtelenbe futó vasúti vágányok mellett, amikor a táviródrótokon a szél muzsikál.

— Halló Halló! — ismételtam újra és egyre hangosabban, egyre dühösebben.

— Halló! Halló! — és kegyetlenül megszártam a kagylót és vertem az apparátust.

Akkor jelentkezett egy női hang.

— Kérem, a fél letette a kagylót — mondta.

A telefonoskisasszony volt.

Félóránig még ott álltam a telefon előtt és úgy néztem arra az elnémult, süket készülékre, mint egy élő személyre, aki valamit eltitkol előttem.

Valamit, amit tud és nem mondja meg. Amikor végre felmentem a szobámba és a szekrény ajtajába illesztett tükrőlapon megpillantottam magamat teljes életnagyságban, akkor szerettem volna beleköpni a tükröbe.

*

Csütörtökön a megbeszélt időben pontosan megjelentem a *L'Avenir* szerkesztőségében, Pierre Maudit úrnál.

Minden el volt intézve.

Megkaptam a pénzt. Bizony tekintélyes összeg volt az! Átdátuk a beutazási engedélyemet, az ajánló leveleket és Pierre Maudit úr még vagy egy óra hosszat tartó előadásban újra kifejtette előttem kiküldetésem célját és programját.

— Aggodalomra vagy pláne félelemre nincs semmi oka, — mondotta — hiszen ön francia állampolgár, de azért legyen óvatos, elővigyázatos. A vörös Oroszországnak, egész érthetően, gyanús minden ember, aki nyugatról érkezik oda, tehát szemmel tartja.

A beszélgetés alatt egy pillanatra belevágtott az agyamba egy név. Rapavon Boriszláv népbiztos neve. Mondom, csak egy pillanatra. Utána már rándítottam egyet a vállamon... Pöh... Évek multak el már azóta... Ki emlékszik már arra? Senki... És ha emlékszik is?... Ki látott engem? Senki.

(Folyt. köv.)

HÁBORÚS RECEPT: végy félkiló gyöngyöt...

Igazán nem szép a férfiakról, hogy annyit csúfolják a divatot. Minden rosszat ránkmondanak. Ránc, szegény nőkre... Csúfolják a kalapjainkat, a hajviseletünket, a cipőnket. Egyik nagy francia írónő ki is mondotta, hogy mit várhat a világ olyan teremtményektől, kiknek egyetlen gondjuk, hogy hol csengetyűmódra, hol esernyűmódra öltözzenek... Elfelejtve azt, hogy nem csak a férfiakért öltözünk, de a férfiak is öltöztesenek minket. Már úgy értem, hogy a világ nagy divatiparában minden számottevő tervező, szabó, rajzoló, férfi. Ők határozzák meg, milyen anyagokat fogunk viselni és milyen formában. Már most, ők csúfolnak bennünket — és miért? Amikor most oly gyorsan, oly öleletes háborús divatot alkotunk. És ezt mi csináltuk, nem ők.

Végy húsz tojást, negyven deka vaját, fél kiló porocurk — valahogyan így kezdődtek a régi időkben a szakácskönyvekben a süteményreceptek. Ma pedig tojás és vaj, sőt: cukor nélkül is sütnék süteményeket. Női öltetlenség az alapja mindennek. Ugyanígy, erre a receptre készítenek most estélyruhákat, jóformán a semmiből. Csak gyöngy kell hozzájuk — és áldott türelem.

Aki teheti, nagy szalóban készített pazarul gyöngyözött, elegáns ruhát, akinek pedig kevés a pénze... az fogja a tavalyi ruháit, azt a bizonyos hosszúujjas, sima kis feketét és minden lehetőséget és lehetetlen helyen telivarria apró fekete gyönggyel. Láttam hároméves fekete maroknyeruhát, melynek a bibinyakát sűrűn begyöngyözte a gazdája, a szoknyát és a blúzt pedig telidesteli hintete pírú avonavsztillanokkal — és a barátinói ámuldoztak az írgységigél. Szóval, félkiló gyöngy és ennyire régi fekete ruha és nincs többé ruhanandó. Viszont: ha a selvem régei állott, nem ér semmit. Mert nyúlik! És akkor kárba megy a fardásod, lehúzza a selvemet a gyöngy, kihozza formáimból a ruhát.

A magyar divatművészet remeke a két toll estélyi ruha. Nagyvonalú, milyen egyszerű és milyen merész. A feketén csodálatos hatást kelt a csillogó paillette himzés, amelyet szintén úgy lehettek a vékony tüllre, a paillette súlytalan, nem olyan nehéz, mint a gyöngy, páratlan hatást lehet elérni vele, a csillogó fekete himzés a fehér bőr felett... hát igen. Rovas ruha. Finom és mégis merész, sokkal merészebb, mint mellette a fehér, melynek pedig úija, nvaka sincs, gumival bélelt fűzőrészt tartja a vállpánt nélküli ruhát.

Ezek „nagy” ruhák. Aki nem engedheti meg magának, hogy nagyon jó helyen, esetleg a tervező szalóban készítesse el, ne kísérletezzék. Csak torz másolat kaphatja.

A kalapom egy egészen egyszerű kalap... elől egy boa, hátul egy, zsák, tüllből, szármehél, anarából selvem-ből, mindegy, hogy miből... csak csinos legyen. És főképpen beduin-leberr-negyel.

Az elmúlt télen sokat kínlódtak a nők a homlokba vágott csálé kis kalapokban, melyek olyan üdék és fiatalosak és háromnegyedrész üresen hagyják a fejet, a legkisebb szellőmozgásra tehát

olyan lett a frizura, mint a szénabaglya. Kezdődtek a kísérletezések a különböző tartópántokkal, melyek úgy ahogy, mégis csak lefogták a haját. Részben: A nyári hajháló divat szerencsére megmaradt télire, — a hálót most is hordják, csak hozzácszerelték a kalaphoz. Vagy pedig egészen beburkolják a fejet, beduinmódra, így a haját nem zúllja össze a tél, nem fázik az ember füle. Lehetetlen, de így van, divatos és praktikus egyszerre.

Ne vicceljenek a kalapjainkon — hát azok a huszonöt év előtti kalapszörnyetegek, felbokrétázva, csótárasan, azok talán szebbek voltak? Praktikusabbak semmiesetre sem. Már csak azért sem, mert egy ilyen régi kalapszörnyeteg súlya kettőtől négy kilóig terjed... Hozzájuk képest a mai kalap igazán egyszerű kalap.

Gyöngyözik a nagystélyi ruhákat is, egy egészen sima; zárt fekete ruhát mutatunk be közülük, a derék háromnegyed része elől paillette suttisan kivarrra. Egyszerű és elegáns. De ezzel a ruhával se kísérletezzen kis varrónő.

Ideális nem egészen karcsú dának számóra.

A jó kosztüm főnyeremény télen-nyáron, évekig viselhető. Erre az egy ruhadarabra viszont érdemes elkezdeni már most takarékoskodni. Mert a jó kosztümtől nem lehet kevés pénzből kiállítani. Nem is szabad... A jó szövet nem olcsó és a jó szabó szintén. Viszont bármelyik ruhát ki lehet ügveskedni valahogy — még az estélyit is, láttuk —, de a kosztümtől soha.

Annak valódi avapiúszövetből kell készülnie, mert nincs kiábrándítóbb, keservebb az összegyűrt szoknyánál, amelyik hátul bekap... ha ezt tudnák a nők, milyen csunyák így, kevesebbet költenének fodrászra, harisnyára, akármire, de a kosztümtől mindig jó szövetből csináltatnák.

Igaz, hogy a jó kosztüm jó befektetés is. Nem egy szezonra készül. És aztán még mindig lehet kifordítani, alakítani. Felül angol, alul francia ez a kitűnő angora-ruha, amelyet a világon bármilyen színből elkészíthetünk, zöldből, csaucauból, szürkéből. A blúzom az új szezonon — egészen magosan rakják a zsebeket —, a szoknya pedig nagyon bő és levasatlatlan hálók rajta, két bevágott zsebbel. Ezt eddig leginkább selyemruhánál láttuk, vagy délutáni, kimondottan franciás jellegű darabokban. Ez a szürke angora-ruha sikerült keveréke a két stílusnak, kicsit ünneplévesebb is, nemcsak aféle szaladó-ruha, színházba is el lehet menni benne. Pre-miérre természetesen nem. Oda mégis sötét ruha illik.

A széles övet külön fiavelmébe ajánlom az olyan nőknek, akiknek karcsú a derekuk, ha egvékből lent több is van a gömbölyűségekből a kellelténel... ami gyakran megcsik. A fontos az hogy az övnek tartása legyen, mert különben behajlik, ráncos lesz, mint a harmónika, ezek a vékony antilop-övek úgyis hajlamosak arra, hogy ötször-hatszori használat után kimenjenek a formájukból, azért hát — viaváztal!

Izsáky Margit

„Az arcbőr szárazsága a szépség megölője!”

Gondoljon erre Ön is, Asszonyom és ha már mindent kipróbált és az arcbőre tovább is száraz, húzódik és kellemetlenül érzékeny, még mindig nem kell, hogy szégyessék! Az új speciális összetételű

HORMOCITH B

krém azonnal segít!

Pontos kísérletek igazolják, hogy a

HORMOCITH B

krém már egyetlen nap alatt megszünteti az arcbőr kellemetlen húzódását és megakadályozza a bőr szárazsága következtében fellépő időeltelt ráncok és szarkalábak keletkezését.

HORMOCITH B

hatására az arcbőr már egy hét múlva visszakapja a maga kellemes üdeségét és természetes rugalmasságát.

Asszonyom, ne szenvedjen ön sem a száraz arcbőre miatt, a szépsége, a sikere függ tőle, nem mindegy, hogy milyen arckrémet használ!

HORMOCITH B

hatása biztos, gyors és egyedülálló! Kapható minden drogériában, gyógyszeriarban és illatszertárban. Egy tégely P. 4.—, takerétegy P. 6.50. (A száraz arcbőr ápolására és minden problémájára útmutatást nyújt a krémhez díjmentesen mellékelt 16 oldalas „Hormocith tanácsadó”.)

Magyarországi főraktár:

DR. BLITZ DROGÉRIA
BUDAPEST, VILMOS CSÁSZÁR ÚT 23/a
Vidékre postai szétküldés.

MI OKOZZA A HÖLGYEK ELHÍZÁSÁT ?

Eskil Kiylin, a világhírű svéd professzor tanulmányából vesszük az alábbi érdekes megállapításokat:

— Háromféle elhízás van, melyeknek okai is nagyjában különböznek. Ha egy leány olyan korban kezd elhízni, amikor még növésben van, ennek oka nem a táplálkozásban keresendő. Az ilyen leánynak a hypophisise beteg. Nem lehet tehát elképzelni nagyobb könnyelműséget, mintha ilyen esetekben a leányt «soványító kúrára» fogják. Csinálhatnak vele bármit, elvonhatják táplálékát, tornászathatják, mégis hízni fog, — ameddig meg nem betegszik a soványító kúra következtében. Legtanácsosabb az ilyen hízásnak induló, de még növésben levő leányt normális táplálkozás mellett tartani. Ha elérte azt a kort, amikor testi fejlődésében megáll, a soványodás magától bekövetkezik anélkül, hogy bármiféle kúrára is szükség lenne. Nem helyes tehát az a megállapítás, hogy egy molett leánykából «kövér» asszony lesz. A hypophysis egyik lebenykéje, mely a test fejlődését szabályozza, a megállapodott korban elveszti hormonhatását a szervezetre s a hízás, melyet a mirigynek az a beteges állapota idézett elő, hogy túlságosan mennyiségben termelje a testszabályozó nedvet, magától megszűnik.

A hypophisről elég ha annyit tudunk, hogy az egy parányi, alig pár gramm súlyú mirigy a koponyaalapi részen, a koponyacsontnak egy piciny mélyedésében elhelyezve. Magva és két parányi lebenykéje van, melyek hormont termelnek. A lebenykék egyike az, amely az említett testszabályozó hormont termeli, melynek funkciója megszűnik a megállapodott korban. A másik lebenykéje veszi át ekkor a hormontermelés szerepét, de az a hormon, melyet ez a lebenyke termel, már nem az egyén testi fejlődésére hat, hanem a várható utód számára biztosítja azokat a feltételeket a szervezetben, melyek nélkül az életfolyamat megállna. Ha ebben a korban indul meg egy hölgnél a hízási folyamat, ez kizárólag a táplálkozás következménye. Hogy közelebbről vizsgálva melyek a hízársra serkentő okok, erről majd alább szólunk. A legtöbb nő azonban a negyven évet meghaladó korban kezd elhízni, tehát akkor, amikor az anyasági kondíció csökkenőben van. Miután tehát ebben a korban már nincs szüksége a szervezetnek a hypophis hormonjára sok esetben beszünteti működését a hypophisnek ez a lebenykéje is, de sok esetben tovább funkcionál s ez idézi elő ebben a korban a legtöbb elhízást. Vagyis: ha egy hölgy a negyven és ötven év között veszi észre, hogy hízni kezd, itt a baj oka az, hogy a hypophisise tovább működik. Az ilyen nők, hasonlóan a serdülőkorú leányokhoz, bármilyen fogókúra alkalmazása mellett se fogynak. Legfeljebb kevésbé híznak, mintha kedvük szerint táplálkoznának, de a hízási folyamatot megállítani nem tudják. Amit «leadnak» egyhónapi «önkínzással», koplalással, azt három nap alatt visszahízzák, ha csak egy kissé többet vagy táplálékosabban esznek, mint a megelőző hetekben. Ezeknek az élete valóságos

kínszenvedés, de nincs ok a kétségbeesésre. Abból az egyszerű okból, mert máról holnapra bekövetkezhet az az állapot, hogy a még mindig működő hypophis-lebenyke beszünteti hormontermelését s elkezd a hölgy soványodni. Ragogy az arca az örömtől, hogy minden megerőtetés nélkül «adja le a kilókat», «pedig alig tart már soványító kúrát». Nem is sejtji, hogy fogyásának úgyszólván semmi köze nincs már a koplaláshoz. Az ok: megszűnt a szervezeten belül egy életfunkció, az elzsírosodás okozója. Sajnos, ez az állapot nem mindig következik be. A hypophis életfunkciója nem minden esetben szűnik meg, legfeljebb csak az általános testi hanyatlás korában, amikor az elzsírosodott szervezet már nem rendelkezik azazal a rugékonnyósággal, amely a formaváltozás egyik fontos előfeltétele.

A hypophis megbetegedése vagy rendellenes működése idézi tehát elő mindcizokat a hízási folyamatokat a hölgyeknél, melyek «rohamosan» következnek be s ahol csodát mond mindenféle fogókúra. Ez az az állapot, mikor így kiált fel a kétségbeesett hölgy:

— Kétségbe vagyok esve, már megint híztam. Nem tudom, mit csináljak? Semmit nem csinálhat. Minden, amivel a

soványodást erőszakolja, csak az életét rövidíti, a kedélyét, a boldogságát kockáztatja. Várjon türelemmel: váratlanul bekövetkezhetik az az öröndetes állapot, amikor fogyni kezd, maga sem tudja, mitől. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy inyenc-szenvedélyét hobbizás nélkül kielégítheti, mert ha egyébként nem, az veszély mindenképp fenyegeti, hogy a hízási folyamat alatt bekövetkeztet formaváltozás, a soványodás után bizonyos nyomokat hogy a test üdeségén, nevezetesen: ráncokat.

Egészen más a helyzet azoknál a hölgyeknél, akik a huszonnégy és — mondjuk — negyvenöt év között kezdnek elzsírosodni. Ennek oka kizárólag a felesleges táplálkozás. Nem azt mondjuk, hogy a «bőséges» táplálkozás, mert amiól egyik ember hízik, a másikkal meg se kottyan. A felesleges táplálkozás azt jelenti, hogy a hízárs hajlamos hölgy szervezete számára «felesleges» az a táplálékmenyiség, melyet elfogyaszt. Tudatosan használnjuk ezt a kifejezést, hogy «mennyiség», mert ez sokkal jobban, sokkal inkább hízik, mint a minőség táplálkozás. Keveset mindenből fogyaszthat minden ember, sok azonban, még a diétás koszból is, hízalja azt, aki erre hajlamos. Tehát: keveset enni, csak annyit, amennyire a szervezetnek szüksége van. A zsírlakódás azt jelenti, hogy a szervezet a «felesleget» tartalmazza. — talán rosszabb időkre, ki tudja? Egy hízársi folyamatot különben sokkal könnyebb megakadályozni, mint az elhízott testet lesoványítani. Koplalással mindenki olyan testűltyt vehet fel, amilyen egyéniségének és izlésének leginkább megfelel. Azután táplálkozzék normálisan, de bizonyos észszerűséggel. Ha azt tapasztalja, hogy hízik, koplálja nyomban vissza a felvett súlyt. Ez a leghelyesebb és a legcélravezetőbb eljárás abban a gyötör gondráitban, mely szinte állandóan emészt az egész vilá: nőgyközőnségét. Sajnos, földrészek szerint nem egyforma a hölgyek hízársra való hajloma. Ezekben ritka látványosság az elhízott nő, délen a legáltalánosabb a nők elzsírosodása.

— Csak mint érdekeséget említem meg — mondja a professzor —, hogy megfigyeléseim szerint, nem helytálló az az általános felfogás, hogy a délen élő hölgyek szerelme forróbb, igazibb, őt-fogóbb, mint az északi, vagy a mérsékelt éghajlat leányaié. Fentebb mondtam, hogy a nők, a déli égöv alatt sokkal hajlamosabbak a hízársra s már ezért sem állhat meg az a felfelvés, hogy szerelmük mélyebb lenne. A kövér ember, akár hölgy, akár férfi, sohasem tud úgy szeretni, mint a sovány. Nagy szerelmek hősei, hősnői csak a soványok közül kerülnek ki, viszont a «molett» nők hűség tekintetében viszik el a pálmát a soványok elől. Ez talán azért van, mert egy kövér ember rendszerint nem veszi magának azt a fáradságot, amivel a kalandok járn sztoztak. A féltékenység se gyötéri őket abban a mértékben, mint a soványokat, tehát, alapjában véve, boldogabbak, mint a soványok. Az igazi, maradéktalan boldogság leginkább ott van, ahol a házastársak egyformán kövérek. Mert végeredményben igazán örülni, boldogan kacagni csak a kövérek tudnak. Nagy kérdés tehát, érdekes-e azért a rengeteg izgalomért, boldogtalanságért, csalódásért soványító-kúrát tartani, amit az ember számára — de leginkább a soványok számára — az élet jelent?

Nagy Dániel

MÁR NEM GYERMEK...

de még sokat kell fejlődnie, hogy férfivé érjen. A serdülő évek a gondos szülot és a pedagógust a legnehezebb feladat él állítják.

Ennek az ifjú jövőjét nagy mértékben befolyásoló időnek az áthidalását könnyítik meg az aggódo szülot azzal, ha gyermeküknek rrgelire-uzsonnára egy-két csésze OVOMALTINE-t adnak.

Az OVOMALTINE természetes erősítő tápszere, amely bőségesen nyújtja a fejlődő szervezetnek azt az erő- és energiatöbbletet, amelyre a serdülő ifjúnak fokozott szüksége van. Az OVOMALTINE különösen gazdag az ideg ingerlékenységet csökkentő ásványi sókban, valamint a testi és szellemi fejlődést elősegítő és idgyszöveteket tápláló

vitaminokban

Az OVOMALTINE-t fogyasztó gyermek mély, üdítő átom után frissen ébred, a legmegerőltetőbb feladatokat is könnyen végzi és zökkenő nélkül érik harmonikus férfivá.

OVOMALTINE HATÁS
CSAK OVOMALTINE-TŐL VÁRHATÓ!

Fénykép az ágy fölött

ÍRTA SZENTGYÖRGYI FERENC

Féléve volt már özevegy. A gyászruha pompásan simul alakjára és illet szöke hajához. A félevesi özevegyesség alatt kezdett lassan magára eszmélni. Hogy hát — lstenem! — az ura halott, aki sokat szenvedett és megváltás volt számára a halál, de ő el, a szíve dobog s vannak pillanatai, amikor úgy érzi, hogy neki jussa van az életből: kárpótlás a hangtalanul túrt szenvedésekkért, amelyeket az ura betegágya mellett töltött el.

— Tebát most élni szeretne. Úgy, ahogyan mindig is szeretett volna. Nevetni, örülni, ami annyira tilos volt hosszú éveken át. Özevegyének tizedik hónapjában már meg is találta a hangját. Társaságokba járt, az uráról egyre ritkábban beszélt, igaz, hogy nem is nagyon érdeklődtek utána, majd megtanult nevetni is. Gyorsan ment a tanulás, hiszen a jökevd az előtt is mindig a torkában ficánkolt.

Otthon, a lakásán, amelyről az ura halála után nyomban elhagyta a régi lakást, az urára nem emlékezett más, csak egy kép a falon az ágya fölött. A kép az urát ábrázolta. Fiatal, erős, egészséges férfi nézett le erről a képről, abból az időből, amikor megismerte, amikor egymásra találtak. Ehhez a fényképhez, egyetlen emlékhöz, ott az ágya fölött, ragaszkodott. Özevegyének első heteiben még sokszor meg is állt e fénykép előtt, kissé eltűnődve, sóhajta egy-kettőt, később azonban ezt is megszokta.

... Egyik éjszaka dűdölva lépett a szobába. Ezen az éjszakan — életében először — pezsgőt ivott, táncolt is és tánc közben háromszor megcsókolták a kezét. Ettől a pontosan számon tartott kécsésóktól, meg néhány korty pezsgőtől melege lett. Tűzelt az arca és ezen az éjszakan sokat és jóízűen nevetett.

Ebben a hangulatban tért haza. Amig vetkőzött, dűdölte annak az ostoba kis szerelmi dálnak refrain-jét, amelyet az éjszaka annyiszor hallott és melódiaja még csegett a fülében.

Amikor lefeküdt az ágyba, kényelmesen elnyújtózkodott, behunyta a szemét és már aludt is.

Hogy álmódott-e, erre nem emlékezett. Amire emlékezett, az egy csattanás volt, éles csattanás, mintha ütés érte volna az arcát. Sikoltva rúgta le magáról a paplant, kiugrott az ágyból, felkattanotta a villanyt. Percekig állt a szoba közepén, kezét a vadul dobogó szívére szorítva, míg végre lassan magához tért és botorkáló lépésekkel elindult vissza az ágyhoz. Kábult volt a pezsgőtől, fáradt az éjszaktól, aludni akart.

— Rossz álom — mondta magának kissé bizonytalanul, amíg megigazította a paplant és az összegyűrődött vánkoshoz nyult.

Az első pillanatban ijedten kapta el kezét, mintha parázshoz ért volna; de aztán nyomban felfedezte, hogy nem, nem történt semmi különösebb baj. Az ura aranykeretű fényképe az ágya fölött bekerült az ágyába, a meglazult szögéről lepotyant. — Ezért volt a csattanás — mondta magának, amíg a kép keretét a portól megtisztította, a szegyet megerősítette és ismét felakasztotta rá a képet úgy, ahogy eddig volt.

Aztán visszafeküdt. A váratlan intermezzótól kisdieig forgolódott az ágyban, mintha nem találta volna a helyét, míg végre a fáradságtól mégis csak elnyomta az álom.

Amikor reggel felébredt, érezte, hogy nem pihente ki magát, hogy a halántékát, mintha apró kalapácsal ütögették volna. — A pezsgő — nyugtatta meg önmagát, amíg sietve öltözködött. — Soha nem ittam. Aztán cigarettáztam is.

A reggelijéhez lenyelt két fájdalomcsillapítót, a deléltől kezdve idegesen töltötte el, szórakozott volt és délután az espressóban szinte úgy rohant rá a barátinjére.

— Mondd, — kérdezte tőle kissé remegő hangon — mond, te hiszel a másvilágban?

A barátinje, aki hosszú szípkából fujta a cigarettafüstöt, körmeiről ordított a karmivörös festék és aki mindenre el volt készülve, csak erre a kérdésre nem, értelmetlenül nézett rá:

— Hogy hiszek-e a másvilágban? Dehát...

— Tudom, — vágott sietve közbe ő — tudom, mit akarsz mondani. Én tulajdonképpen csak azt kérdeztem tőled, mit gondolsz, a halottak onnan, a túlvilágról látják az élőket?

— Az élőket?

— Igen. Akiet itthagytak. Mint, ahogyan itt hagytak engem Gyuri.

A hosszúszipkás barátin mosolyogva válaszolta:

— Hogy látnak-e a halottak a másvilágról, erről pontos információim nincsenek.

— Kis könnyű sóhajttással hozzátette: — ha azonban látnának, azt hiszem, sok-sok halott nem nagy örömmel nézne vissza azokra, akik életében rövidbe vagy hosszabb ideig hozzátartoztak és akiket Isten akaratából egyidőre még itt hagyott a földön. Ő nem szólt. Perceken át hallgatott. A hosszúszipkás barátin vigan ergette a szabályos füstkarikákat, míg végül is hangosan megkérdezte:

— Na, mi az? Miért hallgatál el? Mire gondolsz olyan mélyen, hogy még a cigarettád is kialudt?

Összerezent. Még tartott néhány pillanattal úgy szünetet, majd közelebb hajolt a hosszúszipkás barátinhoz és mintha valami

nagy titkot akart volna súgni, megjegyezte:

— En nem véletlenül kérdeztem tőled, hogy látnak-e a halottak a másvilágról. A barátin szembogara kitágult.

— Nem véletlenül?

Erre ő még közelebb hajolt és suttozó hangon, néha-néha körülnézve, hogy nem hallja-e valaki más is, elmondta az éjszakai rossz álmot. A csattanást, amelyet hallott, az ütést, amelyet az arcán érzett és az ura fényképe, amely rápotyant az ágyra.

A hosszúszipkás barátin ránézett:

— Te csak nem félsz az Istenben boldogult uradtól?

— Nem, nem, — tiltakozott sietve ő — de tudod, én azelőtt sohase festettem ki magamat, most már ezt is megteszem.

— Kárpótolod azt, amit a természet ebben a korban, sajnos, már megtagadott tőlünk.

— Ez igaz. De ha Gyuri így látta, akkor...

— Akkor?

— A csattanás, az ütés az arcomon, — lehelte ő — amit éreztem, sajgó fájdalommal éreztem, ez nem tudom, de mintha pofon lett volna.

— És az Istenben boldogult urad atáda, mi?

— Nem akarod megérteni... Hogy az éjszaka... mintha a Gyuri...

A hosszúszipkás barátin leintette:

— Pofon... A másvilágról. Hej, de sok pofonnak kellene elcsattannia ezen a földtekén, ha...

— Ha?

— Ha a halottak nem volnának csendes, jó emberek — hangzott a böles felelet.

— Ne félj, szíveském, a halottaknak kisebb gondjuk is nagyobb annál, minthogy esetleg megérdemelt pofonokat osztogassanak az élőknak. — Kis szünet után még hozzátette: — De azért, hogy áltmaid nyugodtak legyenek, tanácsolom, vedd le a falról azt a bizonyos fényképet és tedd a szekrény mélyébe.

Bólintott. Tudomásul vette. Este, mielőtt lefeküdt volna, megállt a kép előtt, amelyik az urát ábrázolta. Nézte, sokáig nézte, aztán lassan kinyújtotta karját és leemelte a szegről. Perceken át tartotta a kezében, szeme elhomályosult arra a gondolatra, hogy most elbűsűzik atól az egyetlen tárgytól is, amely az új otthonában az urára emlékeztette, aztán tett néhány lépést a szekrény felé. A szekrény csukott fiókja előtt azonban megtorpant. A karja, kezében a fényképpel, lehanyatlott és csak állt mozdulatlanul, mellreestett fejfel a csukott szekrényfiók előtt.

Végül is összerázkódott. Magához tért.

— Nem — mondta magának — nem. Ez második temetés lenne.

Megfordult és szinte futott vissza az ágyhoz. És valami nagy-nagy megkönnyebbülést érzett, amikor a fényképet ismét ráakasztotta a régi helyre, a régi szegre. Nyugodtan fekédt le és álma is nyugodt volt. A fénykép, a feje fölött — másnap legalább is úgy érezte — örködött az álma felett.

A Rádió mai és holnapi műsorát hallgassa *mindentudó Divatsarnok* rádióján!.

Színházi esték

A színház, mint tudjuk, az optikai családok világa. Sokan veszítik el ott a helyes szemmértéküket. Másoknak viszont a szemüveg dupláján lát. Képzeldünk, a valóságot látjuk irreálitásként és az ábrándot — valóságként. A «Cseresnyés» bemutató előadásán, a Nemzeti Színházban, miattam Lehotay beszélt a színpadon, majd Apáthy, én olvastam egy sápadt, lobogószemű, magas homlokú, érdekes, kissé túlzottan fiatal férfit látom, ahelyett, hogy a «növénytanár» látam volna, akit Apáthy játszik, vagy Cseresnyés Mihályt, akit viszont Lehotay játszik. A nyurga fiatalember átvált arccal, idegesen, gesztikulálva és kissé prédikáló módon beszélt keresztméről, a nép megmentéséről, aqitált és tanított, magyarázott és tejegetett.

— Nini, milyen igazott ez a Németh László — mondtam szomszédomnak.

— Kicsoda? — kérdezte az csodálkozva.

— Hát az a Németh! Nem látod? Ő van a színpadon, egyedül. Néha, igaz, duplán, sőt háromszorosán lát a szemem, két vagy három Németh Lászlót, olykor női «overallba» öltözve... Ez bizonyosan a szemem hibája... Hiába, már elmúltam 30 éves és talán megromlott a látásom...

Szomszédom szónakozva nézett rám és mintha azt gondolta volna: ennek nem a látása romlott meg...

En azonban rendüriellenül folytattam:

— Mert nézd, kérlek: ez mind mind Németh László, személyesen, ő maga beszél itten, sokféle alakban és arccal, ő mondja el gondolatait, eszméit, szociális terveit, ő formálja dialógusba a tanulmányait, ő agít a színpadról, amelyet szónoki emelvény helyett választott. Bizonyos, hogy nem drámát írt, hanem csupán a drámai formát választotta, mint legalkalmasabbat, hogy elmondja nekünk korszerű eszméit és tanításait, kiárja szociális szemlének világát és megmagyarázza: Mit lát jónak ő, egy elnyomorodott társadalom közepén. Amit mond, az nagyon figyelemreméltó, abban nagyon sok az újszerű és bizonyos, hogy ez az új hang megrázza a lelkeket, megdöbent a képzeletet. Az is bizonyos, hogy határozott írói egyéniség kéziége van a Nemzeti Színház

darabján. Ha nem is sikerült színpadi műretek, ha nem gördül megolajozott golyóscsapágyakon és nem is respektálja a színpadi szerkesztés szabványait, még ebben a formában — vagy formátlanságban! — is előkelő munka és egy nyugtalanítón érdekes írói egyéniség megszólalása. Nem mondatjuk, hogy jó darab, azt is alig mondhatjuk rá, hogy színdarab, de mint vallomás, mint írói megnyilatkozás, megrázóan érdekes! A szereplők közül Tasnády lónát emeljük ki elsősorban: mély emberség, egyszerű őszinteség, a nőiességnek vonzó és meggyőző realitása szől jatekából! Azt pedig nem győzhetjük elég sokszor

ismételni, hogy ez a színészno elbűvölő művésze a magyar nyelvnek. Lehotay mély átéltséggel és valóságérüéggel eleveníti meg Cseresnyés Mihály alakját. Apáthy igen jó. Mészáros Agi izes és életszerű alakítással szerez örömet nekünk. Ráppolthy Anna az egyzáltátságnak nagyszerű képét adja. (Milyen tehetséges és milyen kevéssé méltányolt színészno!) Lukács Margit megjelenésének szépsége, hangjának zengése és dikciójának varázsa kárpótolja azért, hogy ebben a szerepben az élet valóságából vajmi keveset érzünk. A bonyi Tivadar rendezése kifogástalanul jó.

Balassa Imre

ÚRI TÁRSASÁG

BESZÁMOLÓ. — A Kormányzó Úr Öfömlétsága Murai (Malek) Ilona pesthidegkúti áll. övönöt a Nemzetvédelmi Keresztlet tüntette ki. — *Vitéz Náray Antal* értékes ajándékkal kedveskedett a magyar fiataloknak. A Vitezi Rend Zrínyi-csoportjának kiadásában most jelent meg *Mindentudó kis Makra* című hosszabb regényes elbeszélése, amely nem csupán tökéletes irásművészetével érdemli ki az elismerő bírálatot, hanem izzó magyar hazafiságával is. *Vitéz Náray Antal* könyve annak a magyar fiataloknak szól, amelyek a dicső emlékeztető ösők példájából merít erőt és lelkesedést a magyar jövő kiépítéséhez. A könyvet *Szür-Szabó* pompás rajza díszítik. — *Juhász Károly*, az új magyar zeneszerző-gárda egyik legtehetségesebb tagja, aki több művével pályadijat nyert, előkelő és műértő közönség jelenlétében különösen sikerült szerzői estet rendezett a Zeneakadémián. Meggyőződéssünk, hogy *Juhász Károly* rövidesen zeneszerzőink első rajvonalaiba kerül. — *A Marnitz Hangversenyrendező* és *Zeneműkiadó Vállalat III.* zenetörténeti romantikus estjén, a Zeneakadémián, Liszt, Brahms, Schumann, Schubert és mások műveit hallottuk, pompás interpretálásban, *Máthé Jolán*, az Operaház tagjának közreműködésével. A Magyar Női Kamarazene-kart *Arató István* dr. vezényelte, stílusosan és lendületesen.

A közismert **SEMLER-cég** mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

HÍMEN-HÍREK. — *Kaszás Aranka* nagy-szokolyi kedves előfizetőnk és *Balogh István* alsómaróci ev. lelkész örök hűségét esküdött a nagykanizsai ev. templomban. — *Cseh Sárika* okl. tanítónő, keskeméti hűségese előfizetőnkét eljegyezte *Vrabély István* pénzügyi tisztviselő. — *Németh Gizella* csákyligeti kedves előfizetőnkét a kispesti rk. plébániatemplomban oláhhoz vezette *Wutka Ignác.* — *Schwarzkopf Margit* postatisztviselőnk, nagykárolyi hűségese előfizetőnkét eljegyezte *Hrágyel István* városi tisztviselő. — *Nagyvadi várbogyaí Bogyaí Bogyaí Ibolya* okl. tanár újdombóvári kedves előfizetőnkét eljegyezte *Harday Gusztáv* okl. kolohémernök. — *Kovács Róna Magdolna* kispesti hűségese előfizetőnkét eljegyezte *Bach Ferenc.* — *Vass Ilonka* nagyváradit kedves előfizetőnkét eljegyezte *Bodis Ferenc* vaskoroskudó. — *Gyöker Gizikét* eljegyezte *Lengvárj Kálmán* és neje, hatvani kedves előfizetőnk fia, *István.* — *Pásti Nusi* m. kir. postakiadó, nagybereznai hűségese előfizetőnkét eljegyezte *Kúsz Dezső László* m. kir. ht. örimester.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Mihályi Imre* és neje székesfehérvári kedves előfizetőnk örömmel értesítene, hogy 14 hónapos Imkékük mellé a jó Isten kislányt küldött, akit *Erzsébet Ilona* névre kereszteltek. Keresztzüllők: *Friedl Ferenc* és neje *Kurucz Ilona.* — *Mozga József* áll. tanító és neje *Balogh Erzsébet* áll. tanítónő, halmi hűségese előfizetőnk boldogan értesítene, hogy házasságukat az Eg. kisleánnyal áldotta meg, aki a szent keresztésben az *Enikő Erzsébet* Éva nevet kapta. Keresztzüllők: *Kelemen Gyuláné* született *Ráthonyi Jolánka*, férjével és *Balogh József.* — *Batka István* és neje *Bagó Anna Franciska* újkécskei kedves előfizetőnk boldogan értesítene, hogy *Nusika* kislányuk helyett a jó Isten kislányt küldött, akit *Zsuzsánna Katalin* névre kereszteltek. Keresztzüllők: *Gonda Klára Katalin* tanítónő, *Ókeske* és *Rigó Ferenc*, *Keeske-mét.* — *Vitéz Ferenc* postamester és neje *Kalló Ilona*, zselyi hűségese előfizetőnk örömmel tudatják, hogy *Babikájuknak* a jó Isten fiú-testvérkét küldött, akit *Attila Csaba* nevre kereszteltek. Keresztzüllők: *dr. Nemes László*, *Keeskemét*, *Kalló Irénke* és *Richter Károly*, *Kispeszt.* — *Sorosi Antal* főjegyző és neje *Felky Olga*, galúcsi kedves előfizetőnk boldogan értesítene, hogy házasságukat az Eg. kislával áldotta meg, akit *Tamás* névre kereszteltek. Keresztzüllők: *Sorosi Sándor* g. k. lelkész és neje *Máday Julianna.*

SZARAZ AZ ARCBORE? „*Hormocith B*” krém azonnal segít.

IN MEMORIAM. — *Özv. Grüner Józsefné* szül. Preszler Emma Győrött, 70 éves korában visszaadta neves lelkét Teremtőjének. — *Czell Sándor* m. kir. ny. honvédezedes, a hadiekülményes *Ferenc József*-rend lovagkeresztje stb. stb. tulajdonosa, 73 éves korában Budapestén elhunyt.

BABANDRÁG

szavatoltan külföldi anyagból, garantált vízhatlan, saválló, szágtalan, nem keményedik meg, rendkívül tartós és ki is főzhető!

3-as nagyság 4.92, 4-es 5.22, 5-ös 5.52 P.

A rendelések korlátozásának jogát fenntartjuk.

DR. BLITZ DROGÉRIA
BUDAPEST, VILMOS CSÁSZAR-ÚT 23/a.

Vidékre postai széküldés.

Bámulatos gyors szépítőszere

VITACIT arcpakolás

Valóságos ártás a zsíros, untesszes, fagporúsz, fénylő és petyhüdt arcnak. Az ártalmatlan hoteher vegyszerekből közönséges vízzel pépet készítenk. Azt felkenjük (pakoljuk) az arcunkra. És pár perc múlva, amikor a megszáradt pépet lemoszuk, egy fiatalosan üde, hamvas, kipihent.

szép arc néz ránk vissza a tükrökhöz.

Szépítőkúráló 10 tasak P. 5.20, esetlent P. 5.60

Ezen és egyéb Vitacit készítményében

a **LORÁND KOZMETIKA** szinte házhoz

szállítja a fiatalos üdeséget azoknak,

akik nem kereshetik fel személyesen.

Szaküzletben és gyógyszerárterben is kapható.

Postán: Arcápolási Tanácsadóval közösen

LORÁND KOZMETIKA

BUDAPEST, MUSSOLINI-TÉR 3. SZ.

Háztartás

Gyors húsvéles. $\frac{1}{2}$ kg marlahúst és a hozzávaló zöldséget apró kockákra vágjuk, kevés vízzel feltesszük főni, $\frac{1}{4}$ óra forrás után annyi vizet öntünk rá, amennyi leveste van szükségünk. Egy jó $\frac{1}{2}$ órát még főzzük, aztán leszűrjük, tésztát főzünk bele és átaljuk.

Olasz rizskörítés. 10 dkg csontvelőt megforrósítunk és 1 hagymát apróra vágva párolunk benne. $\frac{1}{4}$ kg rizst válogatva, de nem mosva, beletesszük s ha a zsírt magabaszítva, öntsünk rá 3 deci húsvagy csontlevet és fődellenül hirtelen főzzük. Azután öntsünk rá ugyanannyi ívest még kétszer utána, amire a rizs eléggé puha lesz. 5 dkg reszelt sajttal vegyítsük és adjuk fel.

Tormás csuka. A csukát tisztítás után besózzuk, majd karikára vágott zöldséggel gyengén ecetes vízben a hallal együtt és fűszerrel főni tesszük. Ha puha, a halat tátra helyezzük, reszelt tormát teszünk közé és aspikkal átvonva, zöldreprezsellemmel díszítve feladjuk. Tejfőles torma mártást adhatunk mellé.

Szardellás rostélyos. A rostélyosról lezedjük a csontot, vékonyra kiverjük, 3 szardellát megtisztítunk, szálkáját kivesszük, pár kaprit tisztítunk hozzá, finomra vágott hagymát, egy fél áztatott zsemlyét s jól elkeverjük és rostélyosra kenjük, összeacsavarjuk, végéit bekötjük. Lábasba tegyük kevés zsírt, vöröshagymát, rá a rostélyost és puhára pároljuk. Tálalás előtt tejfellel leöntjük.

Gombás vesepecsenye. Vesepecsenye-szeleteket vágunk, verjük jól ki és süssük ki hirtelen. Egy lábasba teszünk kevés zsírt, párolunk benne gombát kevés hagymával és zöld petrezselyemmel és a hússzeletekkel. Ha puha, öntsünk rá tejfelt és burgonyapürével tálaljuk.

Kapható 9-féle ízben — 2 tányér 28 fillér

Úrhús édeskáposztával. A húst darabokra vágjuk, szőszben megfőzzük, az édeskáposztát szeletekre vágjuk és kőménymaggal megfőzzük; ha a hús és káposzta puha, készítsünk vékony rántást, eresszük fel a hús levével, tegyük bele a húst, káposztát, tejfölt és hagyjuk jól elforrni. Tálaláskor a húst rakjuk felül.

Sárgarépa körítés. $\frac{1}{2}$ kg. sárgarépát megtisztítva, hosszában 3 cm hosszúra és $\frac{1}{2}$ cm széles csikokra vágunk. Két deka zsírral, egy evőkanál cukorral, kevés sóval meghintve, apróra vágott zöldreprezsellemmel fedő alatt puhára pároljuk.

Székelty tokány savanyítva. Egy kg marlahúst apró kockákra felvágunk. 8 deka zsírban egy nagyobb fej kockára vágott hagymával a megforrósított zsírba egy-

szerre tesszük oda a hússal. Megsózzuk és fedő alatt pároljuk. Hogy oda ne süljön, időnkint kevés vizet öntünk alá. Mikor a hús megpuhult, lesütjük zsírjára, meghintjük 2 deka liszttel, egy kávéskanál cukorral barnára pírítjuk, de nem szabad a cukrot elégetni. 3 deci hideg vízzel feltöltjük, mártás sűrűségűre főzzük. Kevés ecettel s ha szükséges még sóval és cukorral ízesítjük. Tálaláskor egy deci tejfölt is adunk bele.

Nyers káposztasaláta. $\frac{1}{2}$ kg vöröskáposztát megtisztítva legyalulunk és az alábbi salátafevel leöntjük: 1 deci víz, 2 deka cukor, kevés só, 1 deci ecet, kávéskanálnyi salátaolaj. A salátát fogyasztás előtt egy órával előbb készítjük el és a káposztát többször megforgatjuk a levében.

Tésztareceptek

Omlette tálban. 4 tojás sárgáját kavargatunk el jól 3 kanál cukorral, 1 kanál liszttel, adjuk hozzá a négy tojás kemény habját. Tűzálló tálban-süssük meg.

Fánk. 56 dkg liszt, 10 dkg olvasztott vaj, kevés só, 3 tojás sárgája kell hozzá. 3 dkg élesztővel kovászt készítünk. A tojás sárgáját jól elkeverjük a vaj és cukorral, hozzáadjuk a megkelt kovászt és liszttel, langyos tejfel gyenge tésztát készítünk. Ha hólyagos, hagyjuk kelni meleg helyen. Kiszakítás után újból kelesztjük.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötötű

MUNKÁJÁT VEGZI EL A

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX század szerencsés találmánya. Minden mintá kőthető. Néhány óra alatt kőthet pulóvert, blúz, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P 45.—, „RAPID” (98 tétel) Ára P 35.— Kérje 13. ismeretlő. Árutárolalmi Kft., Budapest, IV., Sütő-utca 2. félémelet 3. Telefon: 188—365.

Mézes kalács. 12 $\frac{1}{2}$ dkg zsír, 25 dkg méz, 25 dkg liszt, 6 dkg cukor, 2 kanál kakaó, 1 kanál málnaíz, 10 dkg tört mogoró, 10 dkg mazsola, 10 dkg cukrozott gyümölcs, 4 tojás sárgája, 1 sütőpor, 4 tojás kemény habja. A mézet és zsírt felforraltjuk, a lisztet leforraltuk vele, ha kihűlt, a többi hozzáadjuk. Hosszú kás formában sütjük. Izletes és kiadós.

Diósfiliz tojás nélkül. 14 dkg vaj, 7 dkg porcukor, 7 dkg darált dió, 17 dkg liszt, csöpp só s ezeket jól összegyúrjuk, kifliket formáljuk és lassan sütjük. Melegen vaníliás cukorral behintjük.

Debreceni túrós pogácsa. 25 dkg liszt, 25 dkg áttört túró, 13 dkg vaj, 1 egész tojás, só, ezeket annyi tejfellel gyúrjuk össze, hogy pogácsa keménységű tésztát kapjunk. Kiszaggatjuk, tojás sárgájával bekenjük és meleg sütőben pirosra sütjük.

Meghűléses betegségek nél,

rheumatikus és köszvényes fájdalomnál, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, vata-mint ízületi és tagfájdalmaknál gyorsan és biztosan hatnak a Togat-tabletták. Orvosok ezrei ajánlják, tehát Ön is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban kapható. P 1.60.

Finom csiga. 3 dkg élesztőt langyos tejben megkelesztjük, 3 tojás sárgáját, 2 evőkanál cukorral elkavarunk, hozzáadjuk 30 dkg lisztet, kevés sót, a kelesztett élesztőt és réteskeménységű tésztát keverünk, jól kidolgozzuk és kelni hagyjuk. Ha megkelt, vékonyra kinyújtjuk, 10 dkg vaj, 10 dkg cukorral elkavarunk habosra és a kinyújtott tésztára kerjük, kevés tört diót vagy mandulát rászórunk, összegöngyölítjük, mint a rétest. Ujjnyi széles darabokat vágunk, a kikent tepsi-sibe tesszük úgy, hogy a réteges része az aljára és felültre kerüljön. Ha félig megsült, vaníliás tejfel meglocsoljuk.

Keksz. 30 deka liszt, 7 deka vaj vagy zsír, 10 deka cukor, $\frac{1}{2}$ vanília, 1 kőshenyi szódabikarbóna, 1 tojás. Ezeket kevés tejfel összegyúrjuk, hogy jól gyúrható tésztakeményiségű legyen és kidolgozzuk. $\frac{1}{4}$ cm vastagra kinyújtjuk, villával megszurkáljuk, szaggatóval kiszaggatjuk. Sütőlemezre tesszük és sütőben világosra sütjük.

E T R E N D

1942 JANUAR 21-TŐL JANUAR 31-IG

- SZERDA. Ebéd:** húsvéles, főtt hús, párolt burgonya, paradicsommártás, alma pongyolában. **Vasóra:** meleg csülök tormával, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK. Ebéd:** tejeles árpagöngyölevés tőtt káposzta. **Vasóra:** fejsajt ecettel és hagymával. kompót.
- PÉNTEK. Ebéd:** pöré-krémleves, l. kváros derelye. **Vasóra:** káposztás palacsinta, gyümölcs.
- SZOMBAT. Ebéd:** paradicsomleves, rizs-áprólek. **Vasóra:** kávé, vajkenyér.
- VASÁRNAP. Ebéd:** gombaleves libaháta sütte, sült burgonya. Káposztasaláta, mártotta. **Vasóra:** vaski tormával, sajt, gyümölcs.
- HÉTFŐ. Ebéd:** karfiollevés, sajtos metél, **Vasóra:** friss hurka sütte, burgonyakörítés, eklek.
- KEDD. Ebéd:** kőménymaglevés, nyúl vadasan gombóccal, aranyaluska. **Vasóra:** rakott kel, csalamádé, gyümölcs.
- SZERDA. Ebéd:** gulyásleves, almásrétes. **Vasóra:** tea, májpasztom. kompót.
- CSÜTÖRTÖK. Ebéd:** tyúkleves főtt hús, pírított tarhonya, tejeles céklamártás. **Vasóra:** zöldborsó főzelék, gombás pogácsa.
- PÉNTEK. Ebéd:** francia burgonya leves, túrószusza. **Vasóra:** tea, szardellás vaj, sajt, vegyes kompót.
- SZOMBAT. Ebéd:** csontleves apró zsemlye-gombóccal, vaddal pccsenye, babfőzelék, túrórétes. **Vasóra:** hígvaldalthús, deiről, burgonyasalátával, gyümölcs.

„ÁGYTOLL” még olcsóbb

Tarka toll 70 fillér, jobb 1.20, sz. vegyes foszított 1.40, jobb 2.20, meg jobb 2.80. Fehér foszított libatoll 4.20, jobb 5.20, meg jobb 6.20, kimondott jól minőségű 7.— P. Pehelyest 8.— pengőtől szállít 5 kilos papírszák-csomagolásban bérmentve, utánvétellel. Tisztviselőknék 3% kedvezményt nyújtok. VARGA ANTAL Ágytollvállalata, Kiskunfélegyháza.

TÓTH LAJOS FEST-TISZTÍT

V., JÓZSEF NÁDOR-TÉR 9. TELEFON: 181-297
VI., KMETTY-UTCA 21. TELEFON: 116-727

Kertkultúra

Irja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapest székesfőváros kertészeti igazgatója

A SZŐLŐTELEPÍTÉSNEK — ellentétben a gyümölcsfák telepítésével — tavasszal van az ideje. Meg kell különböztetnünk azt, hogy új szőlő létesítéséről, vagy csak időközben kipusztult öreg tövek felújításáról van-e szó. Mig új szőlő telepítését kérvényezni kell a földművelésügyi minisztériumtól, addig a régi, már meglévő szőlő felújítását engedély nélkül is elvégezhetjük. Ha csupán a házi kertben saját foglaltságunkra óhajtunk néhány tö szőlőt ültetni, ehhez nincs szükség engedélyre. Sima, oltatlan vesszővel csakis immunis (filoxszerezentes) homoktalajon érhető el az eredményt. Legjobbak a délnék fekvő homokdomboldatok, ezek minden tekintetben alkalmasak szőlőtelepítésre. Egyéb, kötött talajokon csakis oltott vesszőkkel érdemes teleptetni. Mielőtt a szőlőtelepítéshez fognáink, ajánlatos a talajt trágyázással, forgatással előkészíteni. Ezt a munkát össze, a fagyos idő beállta előtt legjobb elvégezni. A kiöregedett szőlőfákat nem tanácsos meghagyni, a forgatásnak és az ültetésnek is útjában lenne. A kártevők ellen is ilyenkor kell védekezni, szénkénegezővel, négyzetméterenként 32 gr odatot számíva, úgy, hogy a négyzetméter sarkaira 8—8 gr odatot bocsátunk a már forgatott talajba a szénkénegező készülekkel.

Tavasszal kijelöljük az utakat, majd a sorok, a tőkék helyét állapítjuk meg és ha már elmúlt a fagyvesztély, illetve a talaj fagyja annyira felengedett, hogy a föld del foglalkozni lehet, elültetjük a vesszőket. Ha sima vesszőt ültetünk, akkor a vessző alsó részét rügy alatt éles késsel simára metszünk, a rüjtű lévő rügyeket a két legelső kiveitelével kivágjuk. A gyökerekes vessző ültetésénél nagyobb gondallal kell eljárni, ajánlatos marhatrággyás agyaghabarcsba mártogatni a vesszőt és bő lyukba ültetni. A két felső rügynek talajszintben kell lenni. Ültetés után a vesszőket felecsirkézzük, vagyis kis doboskákat húzunk a rügyek fölé, hogy a gyökerek megindulásáig a rügyek védve legyenek. A vesszőket, mielőtt elültetnénk, mártjuk be 1 százalékos bordó lébe. Május hó folyamán többször is nézzük át a kis halmokat, kézzel óvatosan porhanyítsuk meg a felületét, hogy a gyöngye szőlőhajtások könnyebben előföhessenek. Ügyeljünk arra, hogy két-hetenként előzetes permetezésben részesüljenek. A permetezés mindannyiszor soronkint is el kell végezni, ahányszor nagyobb esőzés lemosta volna azt a levelekről.

Nyár folyamán egyes erősebb tövek olyan erős fejlődésnek indulnak, hogy ideiglenes karózást igényelnek. Ne mulassuk ezt elvégezni, mert a szél lecsavarja a kövér hajtásokat. Állandó karóknak legalkalmasabbak a simára faragott keményfakarók, amelyeket előzetesen tartóztatunk karbolincum-oldatban. Az ilyen karókat előbb szellőztessük, mert a frissen, nedvesen kirakott karókból fejlődő gázok ártalmára vannak a gyökereknek. A simajelületű karók azért jobbak, mert nem nyújtanak menedéket repedésekkel a különféle kártevőknek, a munkások is szívesebben foglalkoznak vele, mivel nem tépi a kezüket.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

R. kath. lelkész. Abban a tündöklő levéláradatban, amely naponta elborítja íróasztalomat, az Ön levele kedves ajándék. A lélek hangjának ezt a tisztá zengését felerősítve átadom a mi melegsívű olvasóinknak is, hogy visszhangozzék a szívekben.

Mélyen tisztelt Főszerkesztő Uram! Megtisztelő sorai nagyon kellemesen érintettek. Hálásan köszönöm azt a kedves fogadtatást, amit az Ön lapjánál találtam. Kész örömmel állok be azoknak a sorába, akik a magyar élet problémáit megértve, átvélve, mindent feltesznek arra,

űr és hiszem, hogy áldott lesz minden magyar nő szíve.

Főszerkesztő úr megérti a magyar pap aggódi és építeni akaró lelkét és fel tudja használni munkájában azt a testvéri kezet, amit én nyújtok Főszerkesztő úr felé, a magyar falu esendőjéről. Ismerem és szeretem népem. Bejártam Somogy lankáitól Erdély bérces vidékéig az ország nagyrésztét. Ismerem a nyomortanyák kunyhóit és a paloták pompái között sem éreztem jobban magam, mint az egyszerű kis házak tiszta szobájának falai között. Ha valaki tudja értékelni a nő, az édesanya hivatását, én igen. Amikor parányi ember fölé tartom kezem és Krisztus áldott Valósága remeg a szívemben, amikor haldokló édesanyja fölött kell elzokognom a proficsere fenségeseen zord szavait, egyaránt érzem, hogy mint pap és mint magyar ember, fokozottabb mértékben vagyok kötelezve arra, hogy szeressem ennek a drága földnek termő ágát: a magyar édesanyját. Szerény kéréssem: ajándékozzon meg bizalmával és a munka iramában engedje meg, hogy segítsek. Így messziről és ismeretlenül. Nem akarok más lenni, mint a magyar lélek ismeretlen katonája. L. R. rk. lelkész.

Erzékeny bőrre
Jovonne krémét!
FEHÉR
KOZMETIKA

Budapest, VI., Vilmos császár-út 15/a

Bazilikával szemben Telefon: 113-379

hogy a nagy magyar globus szépségét minél jobban kidomborítsák és egész erejükkel a magyar jövő szent megvalósulását célozzák. A Magyar Nők Lapjában nem esalódtam. Ismertem lapokat és voltam munkatársra olyan folyóiratoknak, amelyek igaz értékkel indultak el hődi útjukra, aztán elkapta őket az üzlet szele és leszálltak arról a magaslatról, amit ígértek. Öszinte örömmel állapíthattam meg, hogy azt a célt, amit ennek a lapnak vezetői maguk elé tűztek, mindenkor megvalósították. Főszerkesztő úr vette ki orozslánrészét a munkából és minden egyes sorával szíve melegét adja át a magyar lélek frissítésére. Főszerkesztő úr megértette a kor követelményeit. Tudatában van annak, hogy ezt az országot elsősorban a családi tűzhelyek melege, a puha felszék varázsa, az édesanyák szíve, asszonyaink nagyszonyon

MARKA ÉS PITYU. Nagyon-nagyon sajnáljuk Önt. Azon a nagy bajon, ami elkerült, már — úgy látszik — nem lehet segíteni. Okvetlenül ügyvédhez kell forduljon és törvényes úton biztosítsa a közös szerényen Úr megítélő részét s azoknál a hitlen elhagyás következtében a gyermekek és a feleség eltartására szükséges havi díjat. Főlé, hogy kibájják az említett módon kötelezettségeit alól, amiből szemben tehetetlen meg a bíróság is. Ezért ajánljuk, hogy ügyvéddel beszélje meg a dolgot, ami saját megnyugtatósáért sem mulasztható el.

Sokat szenvedett asszony. Nagy kultúrára, akaratereire és a lélek önmagából fejlesztett hatására következtetünk, amikor az Önt ért lelkinzultusokat mérlegeljük, ahogy Ön láthatetlen nyugodalommal, páhlyból nézte a „játékot”. Az elszőrnýkötötte élmények, az időnként megismétlődő megrázkódtatások súlyos lelki feladatot róttak Öntre s csak azon lepdőtünk meg, hogy évek során át tűrte és azonnal a felismeréskor nem változtatott a helyzetben. Hiszen nincs olyan erkölcsi törvény, amely Önt kötelezte volna a saját otthonában történő vállalására. A legmerészebb regényírói fantázia sem merné vállalni ezt a történetet, mert a közönség kiirtaná, ha élje merészele hozni. Sokszor mégis feléletes hatású az az idegéleti passzívítás, ami majdnem megbénította s abnormálisra esőkkentente ellenállást. Így történhetett, hogy a konfliktusokra csak aztán reagált, mint most is, amikor már azt mondhatnók, hogy minden elcsendesedett és csak a rossz emlékek, ezek az el nem pusztítható fenevadak maracoglják és tépik véresre a szívét s mint a visszatérő lúz, elviselhetetlen forrósággal árasztja el a testét és gyujtja meg gondolatait. Ma akarja megtenni azt, amit

Fej —

és derekfájás, Idegesség, émelygés, tisztalattan teint gyakran csak az emésztési zavaroknak következménye. Ilyenkor is kell a **DARMOL**

jelleme őrizi meg. Eszembe ötlök boldogemlékű X. Pius mondása: *Adjatok nekem jó anyákat és megvalóztatom a világot.* Amíg lesznek jó édesanyáink, addig nem kell féltetnünk az ország jövőjét.

Adjon az Isten minél több ilyen lelkét a magyar népnek, amilyen Főszerkesztő

VÁSZON
FEHÉRNEMŰ
KELENGYE

Mössner
IV., VÁCI-UTCA 1.SZ.

elmulasztott a legelső alkalommal. De ma már késő, mert éveken át túrta a történeteket és a tagadással szemben kit állít oda tanuak? A látszat szerint a férj sem egyezne bele egy olyan mego'dásba, amelyet Ön tervez és az elhelyezkedésére vonatkozó megoldás sem olyan bizonyos. — Majd akkor ismeri fel, ha megindítja és várnia kell az eredményre, hogy mekkora küzdelembe fog ez kerülni. Tudjuk, hogy mérhetetlen áldozatot hozott már eddig is, de ez az áldozat csak akkor lesz igazán teljes, ha most nem fordul szembe vele, nem hagyja cserben és vállalja tovább is. Láta az anyátlan-apátlan gyermekek sorát, látta hányódásukat, a kemény és rideg életüket, idegenek közömbösségét, sokszor megesezt a szíve rajtuk. Hát nem óvna meg a szíve vérével is hasonló élettől a saját édes gyermekeit? Nem kell apelláljunk az Ön anyai szívére, mert ha valaki odaadta önmagát érettük mindenestől: az Ön volt. Ebben az értelemben kevés asszonyi élet hasonlítható az Önéhez s mégis mindennek dacára kérjük, legyen erős és radrozza ki a mullat, a sötét foltok helyére rajzolja fel gyermekei fejét, ők töltsek be azt a nagy ürt szívében, ami szeretetért, boldogságért sikoit. Az áldozat nagy, mint az anyák áldozata általában, az ő szívében, talán mindegyikén kivétel nélkül, átduörög a sors s van, aki alig tudja eltitkolni, hogy fel ne jajduljon. — Csak az önkéntes áldozat enyhíti és emeli fel mindannyiunk fölé őket s érezzük, hogy végtelen hálával és szeretettel rá kell hajolnunk az anyák kezére. Találjon Ön is gyógyulást önön életéből s karoljon bele azokba, akik nélkül nem tudna soha boldog lenni.

A Magyar Nők Lapja 1941. évi teljes évfolyama szép, finom, sötétzsinű *bekötési táblája* arany nyomással 3 pengő és 20 fill. portódíj előzetes beküldése mellett kiadóhivatalunkban kapható.

Havasí gyopár. Információja téves, mert a színházak örülnek, ha jó darabokat kapnak és főlegesen nem javítanak bele. De ha még úgy volna is, ahogy Ön hallotta, egy kezdő szerző csak hálás lehet, ha foglalkoznak a darabjával és még megosztott jövedelem ellenében is odaadhatja.

Dilettáns író, Szeged. Regényét az író maga is kiadhatja, természetesen a saját neve alatt. A közönség elé úgy kerülhet, hogy könyvkereskedőkkel megállapodást köt a könyv árusítására vonatkozólag.

Az összes szépséghibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású széptüszerek. Vidékre postai széküldés.

FÖLDESNE „JUNÓ” kozmetikai intézete

Budapest, IV. ker., Károlyi-király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levelet útján is.

O. Jolán. Örülünk, hogy előfizetőink között üdvözölhetjük és hálásan köszönjük, hogy máris szerzett új előfizetőt lapunknak. Ha mindig ezzel a megkülönböztetett szeretettel gondolt reánk, igazi örömet szerez vele nekünk.

**LÁSZLÓ PENELY
GYAPJU
VATTA PAPAN
ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ
1898 • VIII. VAS UCCA 14**

**A Chlorodont fogpaszta
olyan sórt tartalmaz,
amelyből a fogpaszta használatánál oxigén
szabadul fel. Ez serkenti a szájüregben levő
mirigyek nyálkiválasztását és így elősegíti a
természetes sajtisztulást és a fogak védelmét.**

Chlorodont

fogpaszta

Új előfizető. Nem rajtunk, hanem a verseken múlik, hogy kívánságát nem teljesíthetjük. Szép és megható, mikor a szerelem költővé vagy legalábbis költői magasságba lendíti az ember gondolatát, de az ilyen megható érzelem még nem költészet. Ha le lehetne festeni a költői gondolatokat színekkel, hiába állna rendelkezésünkre a szírvány minden árnyalata, egymás mellett látva nem halna meg, csak azt állapítanók meg, hogy az egyik piros, a másik kék, a harmadik zöld, stb. De ha ezeket a színeket — maradjunk a magyar művészeknél — Munkácsy vagy Szinyei-Merse festményein látjuk, csodálatos gyönyörködéssel szemléljük alkotásaikat. Így vagyunk a költészetrel is. Ha nem alkotó művészi erő illeszti egymás mellé, a szavak csak jelentéktelen tolmácsolói a gondolatnak és az érzésnek. Ez a hibája a verseinek. **K. MAGDOLNA.** Minden magyar legforróbb óhajátis tartalmazza kis verse. Köszönjük a szeretet és hűség megnyilatkozását. Számítalon ilyen verset kapunk és éppen erre való tekintettel nem közölhetjük. Szeretettelünk is legyünk mértéktartók, ez diktálja szerénységünk.

S. B. Versei olyan terjedelmesek, hogy azoknak közlésére a korlátozott lapterjedelemben nem adhatunk helyet. Ezeket inkább egy műkedvelői előadáson szavalhatná el valaki, mert ma a lapoknak nincs módjukban leközoelni.

Keserü kenyer. Csak az édesanyák tudnak ilyen mérhetetlen áldozatot hozni gyermekeikért, mint Ön, Asszonyom. Ugy olvastam a levelét, mint egy helyszíni közvetítést az édesanya szívéből, ami kitérült az újságíró szeme előtt, aki megszámlálhatta a könnyeket, megtapinthatta a sebeket és a meghatódottságtól némán a lelkébe zárva vitte magával, amit látott. Mit tehetek Önért, hogy a vállalt keresztet, amely évről-évre nehezebb súllyal nyomja gyöngye vállait, levegyem, vagy

**Női fájdalom,
fej-és foga fájás
ellen**

NEOKRATIN

*fájdalom
csillapító*

GYÓGYSZERTÁRBAN KAPHATÓ

legalább segítségére legyek, hogy megpihenjen és ne roskadjon alatta össze. Oly keveset várt a házasságától: békességet mindössze s ezért alkalmazkodott a végtelenségig. Nem is a boldogságot sirtalja, amiben nem volt része és nem lesz, mert a sors elcsodorta attól, akiben megtalálta volna. Ma már csak a gyermekeért remeg, nehogy öröklöje apja természetét, nehogy hasonlítson hozzá, nehogy ő is rideg és szívtelen legyen, nehogy majd

AZ · IGAZI · HERNYOSELYEMFONAL

egy másik asszony sírjon miatta, úgy mint Ön. Ne féljen és ne aggódjon. Asszonyom, mert az Ön közelében, az Ön hatása alatt, kisfia nem esik prédául, az ő lelkét nem fertőzheti meg az olyan beszéd sem, ami megrémítette Önt. Nagyon szomorú, ha az apát figyelmeztetni kell, hogy gyermeke fogékony lelkére legyen tekintettel és kímélje meg az ő értelmének nem való beszédétől. A gyermekek rendkívül éles megfigyelők, de következtetésük nem lehet helyes, mert sem a tudás, sem a tapasztalat nem ad alapot nekik. Tiszán csak véletlen, hogy a gyermek helyesen ítél és Önnél keresett megmentőket, Önt ölelte át. Ez megnyugtathatja. Az Ön szeretete erősebb, ez fogja őt irányítani és megtartani Önnel minden körülmények között. Helyeseljük, hogy a gyermekben megőrizze az apja iránti tiszteletét és szeretetét. De a gyermek szemét nem lehet bekötni és ezek az emlékek — sajnos — kitörülhetetlenül megmaradnak benne és az ő mártír anyját épp olyan mélyen fogja szeretni felment korában is, mint most, amikor ő kárpótolja szenvedéséért. Az Ön anyai boldogságát már nem rombolhatja le semmi, mert gyermeke Önhöz menekül, az Ön szívére simul s megkönnyíti a vállalt

Egyedül biztos hatású a

„DÉVA” szörtelenítő krém

Kapható: «DÉVA» Surd, Somogy megye

ors hordozását. A szeretetnek ez a befelé sugárzása megszépíti életüket s mint meggyógyás szétárad rajtuk. Fogadják meg, hogy nem zárja el magát azoktól a szerény kis örököktől, amelyek mint apró színteltek szórakoztatják a gondolatot. Ön másként képzelte el az életet, a reá-részakolt fásultság megbénítja és gyszásban, feketének lát mindent maga körül.

Ennek ma már, annyi év után nincs értelmé. Ha nem is önként mondott le, de hozzájárult, hogy így történjen. Engedelmeskedett, ugyanakkor nem veszíteti el a hitét, hogy van öröm az Ön számára is és el kell fogadnia azt, amit nyújt a s csendes szórakozásokra Önnel is szüksége van.

V. O. Versei legtöbb színét és élményét a szerelentől kapja, anélkül olyan nagyjelentőségű, hogy mindenben megmutatja örökéletű hatalmát. Hozni fogjuk.

Gazdasági, házassági, érzelmi problémáival

forduljon GRAFOLOGUSHOZ

Fogad 1-7 óráig. Vesselőny-u. 40. I. 9.
M. Cary. Ünne- és vasarnap is.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Jelleges hirdetsékre érkező levelek továbbítására illetéki díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó el. Állást kereső hirdetsékek szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Keresek keresztény nagyon jól zongorázó hölgyt vagy fiút, aki társaságban önállóan játszik és előkészítőre poltártsa készítményt. Ajánlatot fizetési meny megjelölésével kérek. Lakást és teljes ellátást kap. Kiss Mihálync, Nyiregyháza, Selyem-utca 22.

Keresek mielőbbi belépésre szerény, komoly önállóan főző 30 év körüli házvezetőnőt, aki nőcsőrűt is rendelkezni és kis eszéddel a háztartást vezeti. Főnyekes ajánlatokat Bessenyei Lajosné, Leherca, Huszar-utca 30, kerék.

Különdön nevelkedett ékeszterény úriúlyné, német, francia, angol, holland perfect ügyvitelűddal állást vállana bírtokos. Leveleket „Természetkedvelő” jellegre kiadóba kérek.

Lénelme játékkal, művirág, gyöngyök virágkészítet jutányosan rövid idő alatt tanít Hódú Eva, Erzsébet-körút 2. III. 19. Telefon: 22-55-53.

Doktor nőül venne házias, fiomlelkű leányt föld-birtokkal, esetleg más ingatallal. Hozzáértőzők válaszát kérem „30 éves” jellegre kiadóba.

Öt-veles mezőgazda gyakorlattal gazdasági állást vállal. Ajánlatokat „Nöten” jellegre kiadóba kérek.

20 éves felárva úriúlyné, dunántúli, katolikus, föld-birtokos családhoz ajánkozik házikasszonyának, ahol elajándékatna munkát a tudását, ami egy nagyobb úri háztartás vezetéséhez szükséges. Tud gépen írni. Leveleket „Tanulni és dolgozni” szerezek jellegre kiadóba kérek.

Németalkú nevelőnő keresek két fiúgyermekem mellé. Weinger Endréné, Sümeg, Zala, m.

Ki segítene disztigvált úriúlyné férjhez, 40 körüli diplomás emberhez. Levelet „Honoráom” jellegre kiadóba kérek.

Varrni tudó falusi leány élnenne gyermekek mellé, esetleg szobalécnynek úriúdnához, pusztára is. Leveleket „Falusi leány” jellegre kiadóba kérek.

Mimóza, világhírű grafológusnő analízis írásból és fényképről. Állandó cime: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszbelégy küldendő.

Zongorák, pianók, világmarkások, legolcsóbban részlete is. Fenyőné zongoratermékben: Erzsébet-körút 26. Bérzongorák olesón. Telefon: 22-462.

Budapestre érkező úri személynek szép, kényelmes lakásban 2 pengőtől megszállás. Főjegyzőné, Erzsébet-körút 40. I. emelet 10.

Zongorát, vagy a pianót azonnal készvénzfizetéssel sürgősen vennék. Tele on: 225-689. Zongoratermék.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon” méltányosan Erzsébet-körút 2. III. emelet 19. Emke-kávéház. (Telefon: 22-55-55).

Pestre érkező családok számára úri otthon nyitok. Dornói E. IV., Ferenc-ter 7. II. 5. Telefon: 386-089.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérneműszabászat. Mesterv. Zsiga, „ELIT”-szalon, Erzsébet-körút 49.

Videkieteknek tiszta, szép szobák méltányosan. Hajdu Már a. Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. sz. (Telefon: 420-431.)

Bundák legolcsóbban, alakítás-k jutányosan Kóky E. szícsimesterné, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-781.

Szentkirályi panzió, Szentkirályi-utca 6. Olcsó család otthon, szobák ellátás nélkül is jutányosan.

Készpénzért vennék zongorát, pianót. Erzsébet-körút huszonhat, Fenyőné, telefon: 222-462.

Értelmezésül ékeszterény, ezüstjeit költségmentesen kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Brilláns, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek. Baross-ékeszterház, Baross-u. 83. Telefonáljon: 140-969.

Figyelmébe ajánljuk Bákóczi-út ötven Zongoratermék. Rengeteg zongora, pianó vásárlható legolcsóbb részlete is. Olcsó tanuló-zongora.

Keresek 5-7 éves fiacskám mellé német anyanyelvű intelligens, vizkevdő, fiatalabb egészséges úrnőt, aki társzólásmentes irodalmi hochdeutsch németül beszél. Magyarul nem tudok élni. Leveles németnyelvi válaszokat „Sürgős” jellegre kiadóvaltalba kérek.

Lészört eladok. Cim „Videken” jellegre kiadóban.

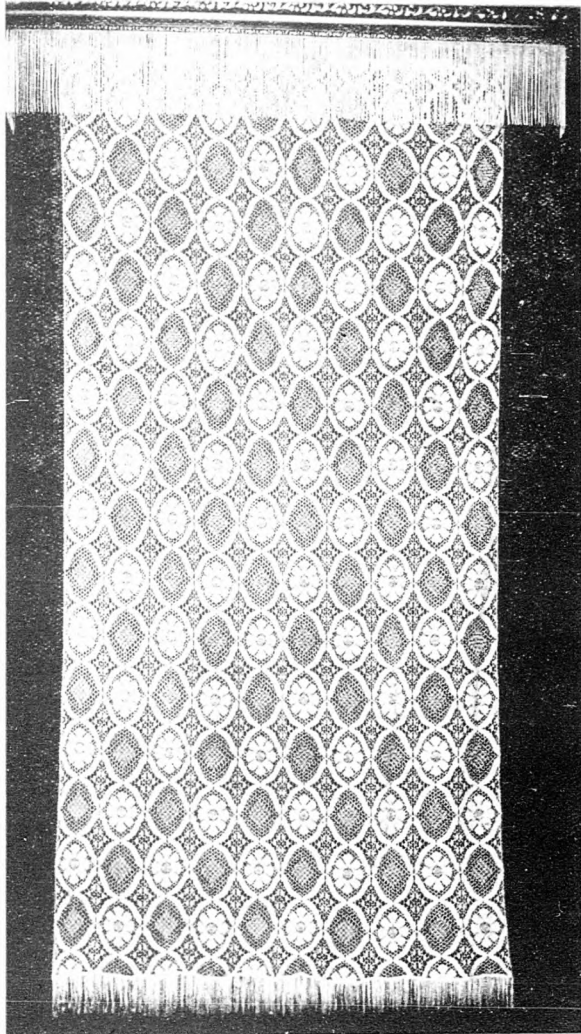
Hatgyermekes családnava kéri a jólétkü embereket, hogy gyermekei részére használhat cipőt és ruhátmentő szívekdejeknek alándékozni hogy iskolába járhatssanak. A házavozból 10 éves leány a többiek kiséretével. Halász közönettel kéri az adományokat Fülöp Mária tanító, Tahót-falu címre küldeni.

Gyakorlott c'emi tanító, jó francia és német, zenetudással, február 1-re elhelyezkedne. Leveleket „Tanító” jellegre kiadóba kérek.

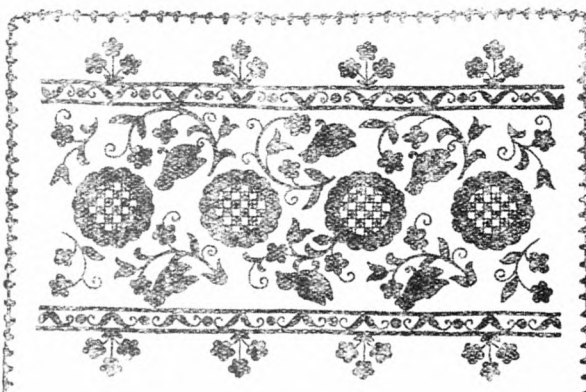
Vigázlat! Nem férjhezenni, csak levelezni óhajtok 30-35 év körüli művelt, diplomás úriemberrel kis falusi területön. Teljes címmel ellátott leveleket kiadóba kérek „Gyöngyvirág” jellegre.

Felétés szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örönk meg. A lap cikkeit és képeiket átvételre és közlésre illos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungaria Hirlapnyomda Rt. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 6962.41. Felétés: vitéz Bánó Lehel igazgató.

Klöpli-függöny. Megrendelhető eredeti capavo-minőségben, műselyem perléből. Alul és felül rojttal, teljesen készen, 160×270 cm méretben P 70.—. Más mére!ben is megrendelhető. Áránlatot 20 fillér válaszbélyeg beküldése ellenében küldünk.

Torockói párna. 40 60 cm méretben, kézimunkavásznonra előrájzolva és megkezdve, a kidolgozásához szükséges szintartó fonállal együtt P 1083. Készen himezve P 20.—. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldendő.

Divatos mellény, hosszú ujjakkal, kétféle elütő színből. A szükséges 12 matring fonal, a szabásmintával együtt P 26.—. Felvilágosítást 20 fill. válaszbélyeg ellenében szívesen küldünk.

A kézimunkák a Muskátli Kézimunkaboltban kaphatók. Budapest, IV., Régi posta-utca 12 vagy Szeged, Kérász-u. 3

Gobelin-kép: A tücsök. Kordovára előfestve, szép színezéssel, 23 34 cm mére!ben, a kidolgozásához szükséges fonállal együtt P 12.50.

MAGYAR NŐK LAPJA

Vidám farsangolók